

Kiss Csaba

A Dög

Lányregény két részben

E-nek

Jössz te még az én álmaim utcájába...

Ismeretlen a 20. századból

Mint a tudószűrőkor lecsattanó fényérzékeny lemez, vagy a vascsövön futó fém függönykarikák, vagy a diavetítő éles kattanása – ilyenek legyenek a díszlet-váltások. Minden naturalista illúzió árt ennek a darabnak, fêkezi, puhítja, lekerekíti. Az lenne a legjobb, ha a díszlet sík lenne: fénykép, vetített kép, színnyomat, festmény – ábrák egy lakberendezési áruház katalógusából. Maguk a szereplők is rajta lehetnek a képen, mint díszítő motívumok; egy-egy kimerevedett pillanat, miközben elöl robog tovább a háromdimenziós élet (az idővel együtt: négy). És semmi drámázás: szikár játék kell, belsőégésű, mint az Ottó-féle motor.

I. felvonás

1. KONZERV

Konyha. Nem fárasztom a leírással. Enni való szoba.

Az asztalnál rokonszenves, negyvenes pár – mint a japán tyúk és kakas, hosszútávú harmóniában.

- IRÉN Sajnálom, nem volt időm... majd a hét végén főzök. *(esznek)* De azért nem rossz, ugye? Ezek az új konzervek majdnem olyan jók, mint az igazi! Ha bekötnék a szemed, nem is tudnád megmondani, hogy melyik melyik... *(ízleli, gusztálja, zöld fűszerrel szórja)* Főként a paradicsomos szószok, azok néha már jobbak is, mint az eredeti, nem? *(esznek, hallgatnak)* Emlékszel azokra a szaftos, lédús, édes görög paradicsomokra... mint egy-egy kisebb káposzta... nem is hasonlít a miénkre! – Tehetek még? Egészen jó, nem? *(kacag)* Meglásd, eljön az idő, amikor a konzerv már jobb lesz, és csak a nagyon szegények fognak nyers dolgokat enni... *(hallgatnak, esznek)*
- GÉZA Olyan furcsa ízé... történt velem... tegnapelőtt... *(elhallgat)*
- IRÉN Micsoda?
- GÉZA Nem is tudom, hogy... hogy az ilyesmit el lehet-e mondani...
- IRÉN Ha már belekezdted...
- GÉZA Attól még abbahagyhatom... Hány dolog van, amit... aztán... *(eszik)*
- IRÉN Na!
- GÉZA Hát jó... Tegnapelőtt meló után, estefelé kimentünk a Lupa szigethez... hogy felköszöntsük a Marikát, ötvenéves, tudod... húsz éve a cégnél, satöbbi... szóval kimentünk két kocsival... van ott egy helyes kis vendéglő... a bányatavaknál... gondoltuk, kirúgunk egyet a hámból...
- IRÉN De hát ezt tegnap elmondtad már!
- GÉZA Tudom... *(elhallgat – eszik tovább)*
- IRÉN És?
- GÉZA Semmi...
- IRÉN Akkor miért kezdtél bele újra?
- GÉZA *(zavarban)* Nem tudom... olyan hülye érzés... szégyellem is, de azért valahol – szóval, érted?... nem az, hogy büszke vagyok rá... de néha már alig bírom magamban tartani...
- IRÉN De mit?
- GÉZA Kaptam egy ajánlatot!
- IRÉN Miiit?
- GÉZA Ajánlatot... egy nőtől...
- IRÉN *(feszülten)* Kollegától?
- GÉZA Nem... egy idegentől... soha nem láttam...

IRÉN Pincérnőtől? Kasszásnőtől?

GÉZA Nem... egy fiatal nőtől... vagy inkább lánytól...

IRÉN De hol találkozol te nőkkel?

GÉZA Hol?! Hol! Tele van velük a világ! Az istenért, Irén... ne röhögtesd magad! Hol találkozom nőkkel?! *(csend)*

IRÉN Igen, és?! Kaptál egy ajánlatot, és? Én is kaptam... nem is egyet... Nem értem, mi olyan falrengető ebben!? – Most mi a fenét vigyorogsz!

GÉZA Nem vigyorgok... csak azért mondtam el, mert meglepett... hogy az én koromban...

IRÉN Mi bajod a koroddal? Negyvenhat éves vagy, jó kiállású, jóképű... hiszen látod, ajánlatokat is kapsz...

GÉZA Na, elég! Fejezzük be! *(esznek – kis idő múlva, barátkozón)* Ne haragudj, nem figyeltem... ez most melyik, amit eszünk... a konzerv vagy az igazi...

IRÉN Nem kell nyalni! – És nekem az ajánlataiddal sincs semmi bajom... csak ne élvezd ennyire... *(A tányér tartalmát kiönti a szemébe)* Szar ez az egész!

GÉZA Most mit idegeskedsz! Hallod! Irén! Gyere ülj vissza!... Egy ilyen hülyeség miatt!? Lehet, hogy nem is volt semmi... Hogy rosszul hallottam... vagy félreértettem a helyzetet... végül is sötétedett... a szél is fúj...

IRÉN Na ne! Ezt utálok a legjobban! Negyed óráig kéretem magad, vigyorogsz itt, mint a tavi tök, úgy kell kihúzni belőled minden egyes szót, aztán a felénél megállsz és visszaszívod az egészet... hogy rosszul hallottad... mindjárt azt fogod mondani, hogy álmodtad...

GÉZA Jól van, na! Elmondok mindent, töviről, hegyire! Csak gyere, ülj vissza! *(leül)* Hidd el, sem bántani, sem idegesíteni nem akartalak... és nem vigyorgok... hanem... szóval olyan furcsa... zavarban vagyok, na!

IRÉN Mitől vagy zavarban? Nem történt semmi, nem?

GÉZA Akarod, hogy elmondjam?!

IRÉN Tőlem...

GÉZA Szóval kimentünk a Lupa szigetre...

IRÉN Tudom, tudom: „két kocsival, a Marikát, ötven éves... satöbbi”

GÉZA Igen... Szóval vacsoráztunk, beszélgettünk... és egy idő után kimentem egy kicsit, hogy kiszellőztessem a fejem... van ott egy tó... ilyen kavicsbánya...

IRÉN Több is van... Legalább három...

GÉZA Igen. Az egyiknek a partján sétáltam... Volt egy pad, leültem... Régebben fürödni is szoktak ott, de most nem volt senki...

IRÉN Mert fertőzött a víz... azért... hólyagos kiütést okoz...

GÉZA Bizonyára... Ott ültem, néztem a fertőzött vizet... és egyszer csak... odajött a padhoz egy lány... nem szólt semmit, csak leült a másik felére...

IRÉN Meg sem kérdezte, hogy szabad-e?

GÉZA Nem... csak leült...

IRÉN És?

GÉZA Egy darabig hallgatott... aztán váratlanul közelebb hajolt, és azt mondta, akarom-e, hogy jó legyen nekem?

IRÉN Micsoda?

GÉZA Hát hogy jó legyen?

IRÉN Pénzért?

GÉZA Nem...

IRÉN De! Biztosan pénzért...

GÉZA Nem hiszem...

IRÉN Hát másért miért?

GÉZA Nem úgy nézett ki...

IRÉN Lehet is azt látni... Este egy tó partján, a félhomályban...

GÉZA *(egy fokkal ingerültebb)* Mondom, hogy nem olyannak nézett ki!

IRÉN Hanem milyennek?!

GÉZA Rendesnek... tisztának...

IRÉN Szárnya nem volt!? Itt hátul... földig érő...

GÉZA Na elég! Hagyjuk abba! Elég!... Esküszöm, nem értem, hogy mi bajod! Annyira lényegtelen, semmi kis történet...

IRÉN Akkor miért mondtad el?! Ha annyira lényegtelen?!

GÉZA Mert meglepett, azért... Azt hittem, hogy én már immúnis vagyok... Szóval, hogy kinőttem az ilyen... ilyen csajos-pasis ügyekből...

IRÉN És kiderült, hogy nem nőttél ki... Ezt akarod mondani!

GÉZA Az isten szerelmére, Irén! Ne azt halld meg folyton, amit nem mondok! A fene a hülye fejemet, hogy minek kellett belekezdjek!? Na mindegy, a lényeg elmondtam, és ezzel a téma le van zárva! Jó?!

IRÉN Úgy csinálsz, mintha én faggattalak volna... Annyit mondasz, amennyit akarsz... amennyi jólesik...

2. KRÉM

Este. A háló, mint tegnap. Hálni való szoba.

Irén jön a fürdőből. Szép. Jókedvű. Elhatározta.

GÉZA Ilyen hamar?... Ma nem krémezel?

IRÉN Krémeztem már... csak ez ilyen gyorsan felszívódós...

GÉZA Képzelem mennyiért... Az avontól, mi?

IRÉN Ez most tökre megéri... maga a kúra három hét, de utána hat hétig pihen a bőr... ingyen! *(kis éllel)* Férfiben is van, ha esetleg érdekel...

GÉZA Hagyjál, jó!

IRÉN *(leveti a köntöst)* A Gréti is azt mondja, hogy kurva...

GÉZA Akkor biztosan az...

IRÉN Azt mondja, hogy ezt már a köszönéséből is lehet tudni...

GÉZA Elég! A témát lezártuk...

IRÉN *(cicásan)* Csak ezt az egyet... Na?! Hogy köszönt?

GÉZA Nem!

IRÉN Csak ennyit, na! Géza, igazán!

GÉZA Sehogy...

IRÉN Mi?! Nem is köszönt?

GÉZA Nem! Leült a pad másik felére... szó nélkül! Azért éppen arra a padra, mert ez az egy pad van a parton...

IRÉN És a lábát hogy tette? Szét vagy keresztbe?

GÉZA Nem figyeltem...

IRÉN Mert a vizet nézted, mi?!

GÉZA Most mit nevetsz?!

IRÉN Nem tudom... valahogy olyan jó kedvem lett ettől az egésztől! A vacsoránál megnéztelek magamnak, hogy én tennék-e ajánlatot neked?

GÉZA És?

IRÉN Hát... Attól függ, mennyire van sötét... *(nagyot nevet, kislányosan, gonoszul)* Szegény bogaram, megkínóztalak az ebédnél, ugye, te szegény immúnis, te!?

(megpuszilja)

GÉZA Úgy éreztem, hogy bármit mondok... megkapom a magamét... Puff, puff! Tök ártatlanul...

IRÉN Na, mesélj még! Ott tartunk, hogy ültél a padon, nézted a vizet... és ő?

GÉZA Ő meg a pad másik végén... kis idő múlva, fél perc, vagy ilyesmi... váratlanul megszólalt, hogy akarom-e, hogy jó legyen...

IRÉN De hogy mondta? Pontosan?!

GÉZA „Akarod, hogy jó legyen?”

IRÉN Egyből letegezett?! Ezt nevezem!

GÉZA De nem volt pimasz, sőt! Inkább úgy éreztem, hogy fél... vagy ilyesmi... szóval, hogy izgul... határozottan!

IRÉN És te mit csináltál? Mit mondtál?

GÉZA Semmit... Csak megráztam a fejem... hogy nem...

IRÉN Hú! Úgy megnéztelek volna! *(felkacag)* Édes drágaságom, ahogy ül a padon és rázza azt a nagy hűséges fejét! „Nem akarja, hogy neki jó legyen” – mint egy nagy duzzogó szarvasbika! Úgy szeretem, mikor ilyen vagy! *(átöleli, simogatja, csókolgatja)* Én drága bányatavi donjuanom, megkívánták őt a nők...

GÉZA *(felcsattan – ledobja magáról Irén karját)* Elég, hagyj már békén! Most mit gúnyolódsz!

IRÉN Megörültél! Olyan durva vagy néha! *(nézi, nyálazza a helyét)* Nézd meg, tiszta kék lett! Ez most napokig látszani fog...

GÉZA Bocsáss meg... Nem akartam... Aludjunk, jó? *(eloltja a magáét)*

IRÉN Azt még nem is mondtad, hogy hogy nézett ki...

GÉZA Könyörgöm, Irén, hagyjuk abba! Nem akarok többet beszélni róla, sem cicásan, sem durcásan, sem veszekedve... sehogy!

IRÉN Csak annyit, hogy szép volt?

GÉZA Semmi különös... csinos, formás lány, mint a fiatal lányok kilencven százaléka...

IRÉN Kilencven százalék? Nem sok az?

GÉZA Akkor húsz vagy öt vagy három... nem mindegy?! Átlagos!

IRÉN És az arca? Az milyen volt?

GÉZA Nem tudom! Nem néztem meg... Csak annyit láttam, hogy göndör a haja...

IRÉN Olyan rackás, mi?! Hideg dajerral... Az most nagyon menő...

GÉZA Nem figyeltem... meg aztán sötétedett is...

IRÉN De ha szembejönne az utcán, azért megismernéd, nem?

GÉZA Lehet, nem tudom. Hagyjál már, Irén!

IRÉN De miért nem nézted meg? Csak ezt az egyet...

GÉZA Mert én nem az a fajta vagyok! Leül mellém egy idegen lány a padra, és én elkezdem bámulni?!

IRÉN De miután felajánlkozott, azért csak megnézhetted volna! Legalábbis az emberek kilencven százaléka biztosan megnézte volna...

GÉZA *(kínban)* Gondolj csak bele, azért bárhogya is van... mindenképp kellemetlen az ilyesmi... jön egy nő... felajánlkozik és szó nélkül elküldik... szóval megalázó, éreztem is, hogy elvörösödik...

IRÉN Óh, hogy meg ne hasadjon a szív!

GÉZA Most mi a francot akarsz! Az a lány nem csinált semmi rosszat... Semmit, érted!? Lehet, hogy szégyen és pfűj és megvetendő... és egy utolsó kurva, de nekem speciel nem ártott, akkor miért aláztam volna meg!?

IRÉN Ki mondta, hogy megalázd! Én csak annyit mondtam, hogy megnézhetted volna... nincs abban semmi! – *(eloltja a csillárt, lefekszik)* Te, és szerinted, hogy gondolta azt a jót...

GÉZA *(nagyon feszült)* Ezt hogy érted? Hogy milyen pozícióban?

IRÉN Nem! Hogy hol?

GÉZA Hogyhogy hol?

IRÉN Hát... hogy ott helyben, a padon?

GÉZA Nem hiszem...

IRÉN Akkor hol?

GÉZA Mit tudom én! Láthatta, hogy kocsival vagyok... Oda egyébként is mindenki kocsival jár

IRÉN Szóval a kocsiban?

GÉZA Miért? Van ilyen?

IRÉN A mi kocsinkban! És aztán én beülök oda másnap, mi?

GÉZA Ezt senki nem mondta, Irén! Könyörgöm, hagyjuk abba ezt az egészet! Hiszen nem történt semmi, érted!? Az is lehet, hogy be volt szívva... vagy bolond volt... vagy csak vicc volt... a kollegák küldték rám, hogy jót röhögjenek rajtam...

IRÉN *(sírósra fordul)* Csak azzal viccelnek, akivel lehet...

GÉZA Kérlek, Irén, nyugodj meg! És hagyjuk már a fenébe ezt a átkozott lányt! Hiszen bárhogya kezdünk hozzá, mindig oda lyukadunk ki, hogy te sírva fakadsz!

IRÉN Mert te nem látod magad... olyan hidegen, mindenféle érzés nélkül beszélsz... és olyan büszke vagy magadra... Végig az ő pártján álltál... végig... hogy meg ne alázzák, hogy meg ne bántsák – a szegényt!

GÉZA Elég már! Elég! Kérlek! *(befordul)* Aludjunk!

IRÉN Jó... nem akartál a szemébe nézni... lelki megfontolásokból... de amikor elment, akkor sem néztél utána?

GÉZA De! Szép volt, csinos volt, és egyre kisebbedett, kisebbedett, amíg el nem tűnt... Itt a vége, fuss el véle! Jó éjszakát! *(megpuszítja a nőt)* „Isteni krém ez az avon, te bekened, én lenyalom”

IRÉN Hagyjál! *(befordul)*

3. AZ ORANGUTÁN ANYJA

Nappali. Ahogy tetszik stílben. Nappal.

Géza a TV-t nézi meglehetősen hangerővel. Ez részben a szinkron hibája, ugyanis az angol eredeti hangra rányomták a lengyel alámondást, és afölé került a már szinte érthetetlen magyar. Géza előredőlve, feszült figyelemmel próbálja megérteni a filmet – egy természetfilm az orangutánokról. Érkezik Irén. Lehúzza a TV-t.

IRÉN Mit bömbölteted így? Az egész lépcsőház zeng tőle...

GÉZA Hagyd úgy! *(visszahangosítja)* Állati izgalmas... csakhogy ezek az idióták egymásra raktak három különböző nyelvet... plusz egy maláj felirat... Pedig hihetetlenül érdekes film... Nem nézed?

IRÉN Így is szétmegy a fejem... *(leveti a kabátját)* Hogyhogy itthon vagy?

GÉZA Nem jött meg valami program Bécsből... délben hazaengedték az egész bandát... *(a filmre)* Sssz! Elképesztő!

IRÉN És azóta ezt nézed?

GÉZA Nem... Dehogy... Most jöttem az előbb...

IRÉN És eddig hol voltál?

GÉZA Szép idő van... lófráltam egyet...

IRÉN Hogyhogy lófráltál?

GÉZA Hát úgy... mentem... miért, mi van abban?

IRÉN Semmi... Csak még soha nem láttalak lófrálni... És merre lófráltál?

GÉZA A Szigeten...

IRÉN Melyik szigeten?

GÉZA A Margit.

IRÉN Mentél a fűvön... és nézted a vizet?

GÉZA Mondd, nem nézhetném meg békében ezt a filmet?

IRÉN Mióta érdekelnek a természetfilmek?

GÉZA Nem érdekelnek! Valami mást akartam nézni... csak itt ragadtam, mert ez állatira izgalmas! Egyszerűen elképesztő... néha rádöbben az ember, hogy mindaz, amit a világról tud, csupa ócska, múlt századi fogalom, Darwin és Freud! Komolyan! – Nézd meg, ez az indonéz pasi évekig figyelte az orangutánokat, és kiderítette, hogy nem fajfenntartás, meg ilyesmi... Áh, dehogy! Ezek is élvezetből csinálják, sőt – kapaszkodj meg – a anyjuk tanítja meg élvezni őket... óriási, mi? Ez a pasi összerakta a képsorokat, hogyan tanítja meg mama a kicsiket bánni a cicivel, a mell udvarával, a szeméremtájékkal, az ujjakkal, a szájjal... az egyszerű ujjszopástól a legbonyolultabb ingerekig... szinte hihetetlen... valósággal kurzust tart nekik az élvezetekből... ha nem látom, el sem hiszem, esküszöm! Fantasztikus ez a pasi! Ez Nobel-díjat fog kapni, figyeld csak meg! Adj egy papírt, hadd írjam

fel a nevét... Ez egyszerűen fenomenális... Csak ilyenkor döbben rá az ember, hogy milyen zárt, lapos kis életet él... És mi minden lehet még a világon, amiről fogalmunk sincsen...

IRÉN *(kikapcsolja a TV-t)* Elég! Mi ez az egész, Géza! Mi zajlik itt! Lófrálás a szigeten, az anyja tanítja élvezni, ez a lapos, kis élet, meg ez az egész örület! Mi ez? Két napja a szavadat se hallani, szórakozottan bámulsz szanaszét, mint egy turista... Mire gondolsz? Hol jársz?

GÉZA Sehol... Itt vagyok!

IRÉN *(behozza a szennyes-kosarat, kiönti)* Tessék! Nézd meg! Két tiszta alsónadrág a tetején, rajtad pedig három napja ugyanaz... Érted, beledobod a tisztát, és visszahúszod ugyanazt...

GÉZA Jó, hát véletlen! Van ilyen... *(felcsattan)* Nem értem, mit akarsz?

IRÉN Nem érted?

GÉZA Holnap tisztát húzok, és majd jobban figyelek...

IRÉN Találkoztatok?

GÉZA *(hallgat)*

IRÉN Inkább mondd meg, Géza!... Találkoztatok, ugye?

GÉZA Elmondtam volna, hidd el – esküszöm, hogy el akartam mondani... de a múltkori semmi kis dologból is akkora ügyet csináltál! Azt hittem, hogy kiugrom már az ablakon... Ne kezdj sírni, kérlek! Mindent elmondok elejétől a végéig, csak ne faggass, ne gyanakodj! Találkoztunk, igen...

IRÉN Hol?

GÉZA Hadd mondjam el én! Mindent elmesélek, az utolsó részletig, csak ne szólj közbe... ott kezdődik a veszekedés, amikor te lecsapsz valamire... Szóval az történt, hogy tegnap délben várt rám a cégnél, a parkolóban...

IRÉN Honnan tudta, hol a parkolótok?

GÉZA Ha még egyszer beleugatsz, esküszöm, egy szót sem mondok! Én nem tudok egyszerre három fejjel gondolkozni, az övével is, meg a tiédde is... Csak azt mondom, amit én látok, én gondolok, én érzek... Érted? Szóval jövök ki a melóból, hát ott áll a kocsinál... Egyébként is rajta van a cím a cégautón... láthatta a Lupa szigeten, ha már itt tartunk!

IRÉN Jó... Jó... És? Ott állt a kocsinál... És?

GÉZA Nem értem, mitől félsz! Rossz rád nézni! Irén, kérlek... nézd, hogy remeg a kezéd...

IRÉN Mert ezt is eltitkoltad... Ha nem kérdezek rá...

GÉZA *(belevág)* Nem titkoltam! Csak nem mondtam el, mert annyira jelentéktelen...

IRÉN *(belevág)* Szóval megvárt, és...? Mit akart?

GÉZA Könyörgöm, csillapodj...

IRÉN Jól van, hagyjál! Nincs semmi bajom... Szóval, mit akart?!

GÉZA Nem tudom, nem várt meg... mielőtt odaértem volna a kocsihoz, elment...

IRÉN Hogyhogy elment?

GÉZA Úgy... hogy elment!

IRÉN De miért várt meg, ha nem várt meg?

GÉZA Nem tudom... lehet, hogy meggondolta magát... vagy talán nem is rám várt – valaki másra... elég nagy az a parkoló...

IRÉN Értem...

GÉZA Ennyi volt az egész... Hidd el!

IRÉN Jó. Látod, hogy nem kérdezek semmit... *(leül)*

GÉZA Megnyugodtál? Akkor bekapcsolom, jó? *(Cápa fogak)* A fene egye meg, már vége van! *(Veszi a műsorújságot)* Megint ez a rohadt cápa... nézd, minden második film cápás... Az üvegszemű gyilkos, a Bahamák réme, a Pörölycápa – harmadik rész, Cápák fagypont alatt, az Óceán hentesei... Nincs mit nézni! Ez az orangutános isten áldása volt... – *(örömmel)* De este kilenckor megismétlik... nézd! *(mutatja)*

IRÉN Nem érdekel...*(Veszi a kabátját)*

GÉZA Hova mész?

IRÉN Lófrálok egyet...

Ajtócsapódás.

Villanás. Csapong a távkapcsoló. Lassan besötétedik.

Irén az ajtóban.

IRÉN Azt hittem, utánam jössz... Vártalak lent egy darabig...

GÉZA Én meg azt hittem, hogy egyedül akarsz lenni...

IRÉN Egyedül lehetek itthon is... veled is, nem? *(leül)*

GÉZA *(csend)* Irén... volt még valami... csak a teljesség kedvéért...

IRÉN Annyit mondasz, amennyit akarsz...

GÉZA Nem igaz, hogy nem várt meg... Megvárt! De a lényegen ez nem változtat...

IRÉN Mert mi a lényeg?

GÉZA Hogy én nem akarok semmit tőle... se találkozni vele, se beszélni, semmit... a nevét se tudom, ő sem az enyémet...

IRÉN Jó, elhiszem... *(bemegy a hálóba)*

GÉZA *(utána megy, bentről)* Irén! Olyan nehéz erről beszélni... veled valahogy egyből bűnösnek érzi magát az ember... pedig, látod, semmi sem történt... Kérlek, Irén! Próbálj meg egy kicsit az én fejemmel gondolkozni... itt állok negyvenhat évesen, egy férfi, mint a többi, mint bárki, semmi különös – boldog vagyok, elégedett, jó a munkám, a keresetem, szeretlek téged, szeretem, amilyen vagy... a lényedet, a gondolkodásodat... *(Irén kijön, Géza a nyomában)* Még a féltékenységedet is szeretem! Se megcsalni, se kiját-zani nem akarlak... esküszöm!

IRÉN *(A bolhás képernyőre)* Nézed még? *(Kikapcs)*

GÉZA Ülj le egy kicsit, kérlek! *(Leülteti)* Szóval, érted?... és akkor itt van ez a dolog, amit egyszerűen nem tudok hova tenni... Hogy mit akar tőlem?!... Pont tőlem?! Mert ott a bányatónál az még lehetett egy hangulat, egy szeszély – lehet, hogy csupán nevetni, mulatni akart egy korosodó fazon zavarán... amilyen furcsák ezek a mai lányok, bármi elképzelhető... de ma utánam jött... és megvárt... azt mondta, hogy két órán át várt... és miért? Hogy elkérje a számomat... semmi mást nem akart, esküszöm az élő istenre!... két órát várt ezért...

IRÉN A telefonszámunkat?

GÉZA Igen, hogy ha nem zavar, akkor felhív néha... csak úgy... ha unatkozik...

IRÉN És megadtad?

GÉZA Nem... Ezt nem...

IRÉN Hát?

GÉZA A másikat... a bentit...

IRÉN Ezt miért nem?

GÉZA Mert... mert hogy, ide ne telefonáljon... ez itt mégiscsak... szóval, ide ne!

IRÉN S a másikat miért adtad meg? Beszélni akarsz vele?

GÉZA Dehogy akarok... Csak mit mondtam volna? Hogy nem adom meg... Az olyan óvodás tempó, nem? Mintha félnék tőle... És meglásd, ez a legegyszerűbb módja... felhív egyszer-kétszer, rájön, hogy szürke, sőtlan mérnökember vagyok... valójában mérnök se... digitális hivatalnok... és szépen elfelejti az egészet...

IRÉN Tetszik neked?

GÉZA Ugyan, menj már! Fiatal még, szinte gyerek... és olyan furán is nézett ki... egy estélyiszerű, hosszú ruha volt rajta... délben... képzelheted... ráadásul olyan, aminek csak egyik oldalon van pántja... és az egész háta meztelen...

IRÉN *(nem bírja tovább – kitör)* Én megőrülök... komolyan megőrülök... ott paktálsz egy gyereklánnyal a parkolóban, telefonszám, ez-az, szürke mérnökember, vagy az sem – félig kint a háta, és rád akar mászni, vagy mi... te meg nézed itt az orangutánjaidat... az élvezkedő anyjokkal... egyszerűen nem értem... komolyan, Géza... nem tudom, mi jött rád! De ez nem te vagy! Nem te vagy! *(görcsösen ismételve, zokog. Géza csitítani, nyugtatni próbálja, de Irén kitépi magát és berohan a hálóba. Becsapódik az ajtó)*

4. EREKCIÓ-INJEKCIÓ

Kicsapódik az ajtó. Villanásnyi fény a lépcsőházból. Varga úr bérelt lakása. Smucig hedonizmus. Légszomjas, kapkodva vetkőzős vad ágykeresés – szoknya-vászon repedése, hörögés, cuppanás, lihegés, boldogság. Az ágyrugók zenéje.

Váratlan kulcs-csörgés kintről.

LILIKE Bassza meg... ez hazajött... Az istenit! Gyorsan, szedd már össze magad! Hallod!... Szállj már le!

GÉZA Mi az? Mi van? Ki jött haza?

LILIKE Engedd el a harisnyámat, rajta fekszel... Itt a Varga úr... Ő fizeti, na! Siess már!

GÉZA Mit fizet? Miféle Varga úr?

VARGA ÚR *(a küszöbön – a lépcsőházi ellenfényben)* Van itt valaki? Lilike... itt vagy, kicsim... Halló!

LILIKE Ne gyújtsa fel... *(fény)*

VARGA ÚR Hát így vagyunk... Maga kicsoda! Hallja?! Ki az ördög? *(Jön a botjával)*

GÉZA Tegye le azt a botot... Ne jöjjön közelebb... mert olyant bevágnak, hogy... Menjen innen!

VARGA ÚR Ide hozod a latrodat, te kis kurva, te!

LILIKE Azt mondta, hogy Bécsbe megy...

VARGA ÚR Adok én neked Bécset! Na, egy-kettő, takarodjatok innen, vagy rendőrt hívok...

GÉZA Jó, csak felöltözöm... Álljon már le! *(Fél lábbal a nadrágban ugrál)*... Ne hadonásson itt, mert kitépem a kezéből!

VARGA ÚR Ez az én lakásom, érti?! És a kisasszonyt is én etetem... mert felfordulna, ha nem... de így hálálja meg! *(Puff egy sunyi pofon)*

GÉZA Ne merjen még egyszer hozzányúlni... Vén fasz!

LILIKE Úgy kell magának! Miért hazudik? A havi pénzemet is lecsalta... és még maga pofozkodik! *(Puff egy rúgás öv alatt)*

VARGA ÚR Te, rohadt ribanc te! Még te rugdosódsz! Eltöröm a derekadat! *(Géza szétválasztja őket)*

GÉZA Elég! Hagyd már békén! Nem látod, hogy száz éves... Nézze! Nekem semmi közöm a maguk dolgaihoz... De a lányhoz ne nyúljon! Két perc alatt felöltözünk – és itt se vagyunk... álljon félre az útból!

VARGA ÚR Nekem ne rendezkedjék a saját házámban... Vegye a gatyáját és tűnjön innen azonnal, vagy rendőrt hívok! *(felnyalábolja az elérhető ruhákat és kidobálja a lépcsőházba)*

LILIKE Hagyd el! Gyere, menjünk!
VARGA ÚR A kulcsot itt hagyod! Még mit ne!

Az a groteszk szituáció áll elő, hogy Lilike eldobná a kulcsot, ha Varga úr nem szorítaná rá az ujjait abbeli igyekezetében, hogy lefeszítse róla.

LILIKE Eressze már el a kezemet! *(kitépi magát)* Bassza meg a kulcsát! *(földhöz vágja)*

Összekapkodják a holmit, és félmeztelenül kimennek. Varga úr bevágja utánuk az ajtót. A telefonhoz megy. Lila az idegtől. Homloka hideg verejtékben.

VARGA ÚR Te, Jóska! Hallasz... Persze, rendben volt... Hogyne! Akkora, mint egy cukorrépa! De épp ez a baj!... Hallgass már egy kicsit! *(sóhaj)* Figyelj... Az injekció rendben volt... túlságosan is rendben... De kirepült a madárka... nem érdekes, elment, és kész!... És azt akarom kérdezni, nem lesz valami bajom, ha izé... ha nem dugok... érted? nem fogja ez itt nekem szétverni az ereket, vagy eldugaszolni, vagy tudomisen... mert úgy lüktet, mint a fene!... Biztos? Szóval ne csináljak semmit? Ne tegyek rá borogatást, vagy valamit... Olyan forró, hogy süt a nadrágon át... És úgy lüktet benne valami, mintha szíve lenne, úgy! Na jó, borogatom... Ha valami van hívlak... Megjártam, na! Megjártam... *(fekszik az ágyon, ágyékán tocsogó borogatással, néha szomorúan benéz a gatyába, mőzesi szerszámát szemlélve)* Egyszer sikerül az életben, és tessék... itt megy el az ereje, borogatás alatt... nézni is rossz! *(szinte sír)* Legalább jót behúztam volna neki...

5. OSTORLÁMPÁK ALATT

Néptelen főút halogén-hidege. Egy hirdetőoszlopnak dőlve csókolóznak. Ki tudja mióta. Amikor a fáradt szájnak csak annyi ereje maradt, hogy szinte mozdulatlanul érezze, ízlelje a másikat.

GÉZA Mennem kell... Nem baj?

LILIKE *(megrázza a fejét)*

GÉZA És te... mit csinálsz?

LILIKE Nem tudom... *(kacag)* Azt se tudom, hol vagyunk... Arra van a Duna?

GÉZA Nem, arra... Pénzed van?

LILIKE Nincs, de nem is kell... *(belekapaszkodik)* Ne menj még!

GÉZA Szétmartad a számat!

LILIKE Ki fogsz kapni otthon, mi?! Ha meglátja a feleséged ezt a tönkretett száját... megérzi az enyémet rajta, ne félj! Meg ezt is, meg ezt is, ezt is... mind! *(Csókolgatja, marcangolja)*

GÉZA De bolond vagy! *(visszacsókolja)*

LILIKE Ne mondd meg neki... és akkor minden nap találkozhatunk... Olyan jó veled! *(ráfonódik, forrón, szomjasan)*

GÉZA De hol fogsz lakni?

LILIKE Mit tudom én... Nem érdekes... Visszamegyek az öreghez...

GÉZA Hát... Nem hiszem, hogy...

LILIKE Dehogynem! Nagyon belém van zúgva! Láttad, hogy kiborult, szegény... mert szeret, de tényleg! Komolyan... igaziból... Ő hozott fel Pestre...

GÉZA És vele is?

LILIKE Muszáj... néha... de csak tíz napja ismerem... ott nyaralt a prosztatásokkal... jaj, nem is mondtam még, én igali vagyok... voltál már Igalon? Kár... szóval kabinos voltam a fürdőben... havi 23, télen jatt sincs – képzelheted – ez a cipő 17 volt... ennyit Igalról! Na, szóval ott ismerkedtünk meg... kedves volt, pénzt is adott, csak úgy... itt egy ezres, Lilike... semmiért, kedveségből... Akkor még nem is volt semmi köztünk... aztán felhozott Pestre, lakást bérelt... és itt már nem volt mit tenni... ciki lett volna!

GÉZA Szegény fejed!

LILIKE Miért? Rendes volt velem... általában véve... ha nem volt kedvem, nem erőltette... csak van valami injekciója... és volt úgy, hogy kettőt is benyomott magának... *(beleborzong az emlékébe)* Hú, az cefetül fáj... azt hittem, szétrepedek... és csak nyomta, nyomta... nem bírta abbahagyni... azt hittem, ott hal meg rajtam... kiráz a hideg, ha rágondolok... *(belekapaszkodik, belebújik Gézába)* De veled olyan jó... Te olyan szelíd vagy, sima vagy... Ölelj meg! Még! Még! Erősebben!

GÉZA Az ilyen vén kecskéket fel kéne akasztani a farkuknál fogva... a kurva anyját!

LILIKE Úgy szeretem a bőröd! Pont ilyen simának gondoltam, pont! Amikor megláttalak a tónál, már akkor sejtettem, hogy ilyen sima lehet... És egyszerűen nem bírtam ellenállni... Óh, ha ezt az embert én megérinthezném – gondoltam magamban... és tessék, itt vagy... szétmarva! *(kacag)* Úgy szeretlek! Úgy szeretlek! Te nagy ember, te!

GÉZA Olyan furcsa... én is annyit gondolok arra a tóparti dologra... hogy mit láttál bennem?

LILIKE Megmondjam?

GÉZA Igen!

LILIKE *(játékosan, komolyan)* De akkor elveszítesz! Nagyanyám mindig azt mondta, hogy ha meg tudod mondani, hogy miért szeretsz valakit, akkor már nem is szereted... És ő nagyon okos asszony, hét gyereket temetett el! Szóval... megmondjam? ...

GÉZA Nem, így nem kell!

LILIKE *(felkacag)* Jó... Annyit azért elmondhatok, hogy szeretlek, mert sima vagy... és olyan nagy, biztonságos, mint nálunk a kék csempekályha... *(Felkacag)* Langyos, fényes, jó szagú... *(hozzábújik)* Úgy kívánlak!

GÉZA *(hirtelen döntéssel)* Elviszlek az öcsémhez! Van egy kis szobája, az többnyire üres, mindenféle kacatot tart benne... De ott mégiscsak magunkban leszünk... Meglátod, nagyon jó fej! Egyedül él, ezért kissé furcsa a stílusa, de jó ember... igazán! *(bizonytalanul)* Biztosan befogad!

LILIKE Nem hívod fel előbb?

GÉZA Minek? Ha én kérem, a bátyja... én vagyok a nagyobb... Na, gyere! *(indulna)*

LILIKE És sokat leszünk együtt?!

GÉZA Amikor csak lehet...

LILIKE Akkor csókolj meg! Még! Még! Rendesen!

GÉZA Várj csak... láttam egy taxit befordulni... Ilyenkor már ritkán járnak...*(Kiált)* Taxi! Hé! *(fütytyent)* Gyere, kapjuk el!

LILIKE Ne rángass, nem tudok szaladni... Fene ezt a cipőt! Várj! Géza, várj meg!

Lerúgja a cipőt, felkapja, és kirohan Géza után.

6. CSERESZNYEPAPRIKA ECETBEN

Két hónap múlva.

Eszpresszó. Műbőr-utánzat, metlachi. Férfi görnyed egy asztal fölé. Forog a diszkótűkör.

IRÉN *(jön)* Presszóban, Pisti?

PISTI Nem akartam feljönni hozzátok... Ül le, mit kérsz?

IRÉN Semmit... Egy levet...

PISTI *(körülnéz)* Na, majd, ha jönnek... *(feszült)* Nézd, Irén... én belevágok a közepébe... Tudod jól, hogy mindig is szerettelek, becsültelek téged... nem járunk össze, mert nem járunk, de szóval... érted...

IRÉN Persze... én is... mint a férjem öccsét... kár is erre több szót vesztegetni...

PISTI És én bátyámat is szeretem... az nem kifejezés! Nagyon szeretem a Gézát... jó testvérek voltunk világelet... ezt mindenki tudja... és nagyra is tartom, nemcsak hogy egyetemet végzett... de ügyes ember is, na! Mindig ő volt a családban az, aki majd viszi valamire! És én nagyon drukoltam neki... egy csepp féltékenység sem volt köztünk soha, ő elment, befutott, Bécsnek dolgozik, ugye?... én meg maradtam a savanyúságoknál – nem panaszkodom, jól fizet, főleg a kovászos... nektek is tudtam mindig kölcsön adni, lakásra, kocsira, amire kértetek... Így van, nem? *(elhallgat)* Tényleg nem kérsz semmit? Egy levet, vagy kávét...

IRÉN Mi van, Pisti?! Mi ez az egész?

PISTI *(kínban)* Nézd, Irén! Én nem akarok összeveszni Gézával... inkább kitépem a nyelvemet... de a bátyámat soha, érted?

IRÉN *(kiabál)* Nem! Nem értem! Mi a fenét hablatyolsz itt össze-vissza! Mi van Gézával?

PISTI Nyugi. Jól van... Nincs semmi baja! *(csend)* Te okos nő vagy, Irén... csak ezért merek szólni neked! Elmondok valamit... de csináld úgy, hogy én maradjak ki belőle... ne márts be engem... Jó? Esküdj meg! Hogy nem tőlem tudod!

IRÉN De mit!? Micsodát?

PISTI Magam miatt nem szoltam volna egy szót sem, sokat kibír az ember... *(kitör)* de rossz nézni... egyszerűen rossz nézni! Megkeseredik a számban a falat, hogy az én bátyám, akire mindig úgy néztem fel, mint a jehovák az Istenre – szóval hogy egy ilyen szütyürke-seggű girhes kis kurvával – éjjel-nappal! Hogy a fenébe süllyedhetett ide?!

IRÉN Micsoda?! Hát nálad van?

PISTI Könyörgöm, Irén! Ha kiderül, hogy elmondtam, egy életre vége, érted!? Kérlek, ne ugrassz össze minket! Isten ments, hogy egy ilyen miatt... Kérlek!

- IRÉN Állj már le, Pisti! Nyugodj meg és szedd össze magad! Így! És mondd el tisztán, világosan hogy mi történt! Ne félj, tőlem nem fogja megtudni! Ismersz...
- PISTI Nem mondtam volna el, igazán... csakis miatta... hogy csináljunk valamit... mert tönkremegy... rámegy erre a... Na jó, elmondom töviről, hegyire! Az történt, hogy egy éjszaka, úgy két hónappal ezelőtt, vagy több is talán, szóval hajnaltájban éppen zuhanyoztam... nem szoktam, csak akkor jöttem meg Dombóvárról, két kád vegyes vágottat vittem... muszáj volt lezuhanyozzak, az a rohadt ecet úgy beeszi magát az ember bőrébe, mint a kullancs... Szóval ott habozom magam hajnali négykor, és egyszer csak megverik az ablakot, keményen ököllel... majd kiestem a kádból, úgy megijedtem... egy méterre a habos fejemtől, mint az ágyú úgy szólt... Elzárom a vizet, hallom, hogy a bátyám hangja... „Pisti! Pisti!” Kimegyek, hát ott állnak az orgonabokor alatt ketten... a bátyám meg egy nő... hogy fogadjam be... hajnali négykor! Nem örültem neki, már miattad sem... meg nem szeretem az ilyen dolgokat, de hát a bátyám, mit tegyek?! Gondoltam, egy éjszaka nem a világ...
- IRÉN És azóta ott van nálad?
- PISTI Ott döglök naphosszat! Mert nem csinál semmit... Én még ilyen igénytelen teremtest nem láttam... Egész áldott nap fekszik az ágyon... eszik, fürdik, tévézik, hetente kétszer ha kimegy, egyszer dezodorért, egyszer meg valami öreganyjának telefonál Igalra... Ha kérdem, válaszol... nyökög valamit... Nézd, Irén, én becsületszavamra nem szóltam volna... türtem, nyeltem, hallgattam... a bátyám dolga, nem?!... meg kínos is, hogy az isten bassza meg! De már nem bírtam tovább! Egyedül álló ember vagyok... jön Géza mindennap, este, reggel, mikor hogy, naponta többször is, hiába húzom fel a tévét, csak átjön a zaj... vagy beleképze az ember... aztán meg elmegy... ülök a konyhában, elvonul a kis rüfke egy szál törülközőben... meg csurgatja magára a vizet... arra a kis ványatag testére... Nem érdekel, de akkor is! Elviszi az ember gondolatát... nem mehetek el állandóan sétálni a saját házamból! A minap is úgy eleceztetem a cseresznyepaprikát, hogy a kádat is kimarta... Csináljatok valamit, könyörgöm! Már a szomszédok is röhögnek rajtam, mikor elvonul a boltba a vörös estélyi ruhájában, mert más holmija nincsen... már olyanokat is beszélnek, hogy ketten dugjuk a bátyámmal! Istenem, micsoda szégyen! És ha látnád azt az ordinaré pofáját, mint egy kisfiú olyan... és miket rendeznek néha... *(megtörli a szemét, kifújja az orrát)*
- IRÉN *(remeg)* Jól van! Értem! Jó, hogy elmondtad... *(feláll, indulna)*
- PISTI Nem bírtam már tovább, hidd el! De könyörgöm, Irén... ne ugrassz össze... mert, ha megtudja...
- IRÉN Persze... Vigyázok, ne félj... Szia! *(kisiet)*
- PISTI *(magában)* Ha legalább egy rendes volna... normális, korrekt szerető... azt talán Irén is másképp venné... de egy ilyen! *(körülnéz – megveri az asztalt)* Hé! Valaki!... Az istenbe! Nem jön már valaki?!... Miféle presszó ez?!

7. DÖL A HEGY

Konyha. Este. Aznap. Esznek.

GÉZA Rossz kedved van?

IRÉN Nincs...

GÉZA Hogy úgy hallgatsz... *(csend – könnyedén)* Mindig azt mondják, hogy a nyugat így, a nyugat úgy – aztán ezek az osztrákok is, olyan szar programot küldtek, hogy már a nyolcadik verziót futtatom, és ezt is kidobja... tudod mi pénz az? És mi munka – ha csak a saját túlóráimat számolom... heti húsz óra minimum...

IRÉN Mégis jókedved van... fel vagy dobva... állandóan

GÉZA Hogy jön ez ide?

IRÉN Miért, nem így van! Egész nap dolgozol, de meg se kottyan... jól bírod...

GÉZA Hogy értve?

IRÉN Hogy nem fáradsz el... édes vagy, aranyos... este is

GÉZA Ja... igen... jó kedvem van... Nem baj, nem? *(csend – eszik)*

IRÉN Ízlik?

GÉZA *(humorra veszi)* Ezt te főzted? Azt hittem, konzerv! *(nevet)* Na! Most nehogy megharagudj nekem... csak húzlak, te!

IRÉN Nem húzol, tényleg konzerv... a legszarabb! Bolgár, leértékelve... de neked mindegy! Mindegy, hogy mi megy le a torkodon... Oda se figyelsz!

GÉZA Most mi bajod?

IRÉN Semmi... csak nem könnyű egy ilyen vigyor-golyóval együtt élni... egész este itt röpködsz a plafonon, derűsen, nyájasan, mint egy báránylevél... hát ki bírja ezt idegekkel! *(kiszalad)*

GÉZA *(a fürdőajtónál)* Irén! Nyisd ki! Hallod!? Mi bajod? Irén!... Engedj be!

IRÉN *(kis idő múlva kijön, összeszedte magát)* Nincs semmi... bocsáss meg... rossz napom volt... ennyi! *(visszaül az asztalhoz)*

GÉZA Biztos?

IRÉN Ühüm... És ráadásul amikor jöttünk haza, Epi, a nagypofájú Epi, tudod, akinek olyan mocskos szája van – úgy kiosztotta kasszásnőt... csak úgy röpködtek a faszok, meg a valagok az Ábécében... *(szinte elsírja magát)*

GÉZA Mi van? Most miért sírsz?

IRÉN Nem sírok... csak olyan kínos volt... *(próbálja összeszedni magát)* Iszonyúan kínos...

GÉZA Miről beszélsz, Irén?

IRÉN *(a sírás vonalán)* Epiről, meg az ábécéről... szóval álltunk a sorban, és az a kis kasszásnő háromszor ütötte be Epinek az üveg szénsavmenteset, alig volt más a kosarában... beütötte az elején, a közepén, meg a végén... háromszor... mindenki látta... tudtam, hogy óriási botrány lesz... és lett is... Epi úgy ordított, mint a sakál, és miket, édes istenem! Az a szegény nő meg rádőlt a kasszára és zokogott, zokogott, alig bírták lecsillapítani... nem akart rosszat, csak épp aznap, nem sokkal azelőtt tudta meg, hogy daganatos az anyja... óh, hogy sírt szegény... Úgy sajnáltam... kis fiatalka volt... szinte gyerek még...

GÉZA Ja... kellemetlen, az biztos... Na, nyugodj meg... Tessék! *(Papírzsepi)*

IRÉN *(megtörli az arcát, csend)* A kis hódolód jutott róla eszembe... emlékszel még?

GÉZA Ja... persze... a tónál... hogyan...

IRÉN Meg a parkolóban...

GÉZA Igen... a telefonszám... azt is elkérte...

IRÉN Nem hívott?

GÉZA Nem... miért?

IRÉN Úgy megoldozott érte... eljött, két órát várt... elkérte...

GÉZA De nem hívott...

IRÉN Nem? Lehet, hogy hívott... csak nem adták át...

GÉZA Áadták volna...

IRÉN Hogyan... azt mondtad, a nevedet sem tudja... vagy tudja?

GÉZA Nem... nem hiszem...

IRÉN És akkor hogy adták volna át?

GÉZA Kicsi cég az... kiderül, ha valaki telefonál... előbb-utóbb kiderül! *(esznek)* Nem! Biztosan nem hívott... Látnod, mondtam én, ez a legokosabb... hagyni a dolgokat... és ha mégis hívna, akkor mi?! Próbálkozik egyszer-kétszer, majd megunja...

IRÉN Követtelek...

GÉZA Mi?

IRÉN Tegnap is, tegnap előtt is... Követtelek...

GÉZA Hova?

IRÉN Pistihez...

GÉZA Hogyhogy követtél?

IRÉN Jöttem utánad... taxival...

GÉZA És?

IRÉN Meddig hazudozol még!

GÉZA Én nem hazudok!... Igen! Ott lakik, igen, és? – nem volt lakása, nem ismert senkit... Az öreg, aki felcsábította Pestre, kidobta... hova ment volna? A Pisti rendes volt... befogadta... egyszerűen nem volt hova mennie...

IRÉN Azt mondtad, nem találkoztatok!

GÉZA Hát... ööö... úgy értettem, ahogy kérdezted... mint férfi és nő... érted? Szóval, hogy nem volt semmi közünk egymáshoz... ott lakott Pistinél... ennyi!

IRÉN Nyitva volt az ablak...

GÉZA Milyen ablak?

IRÉN Ne hazudj! Mindent hallottam! Az utolsó szóig... leheletig... nem is egyszer... mindent!

Dől a Csomolugma, 8848 méter.

GÉZA *(csend)* Irén... Hallgass meg... Tíz éve élünk együtt... hadd mondjam el... őszintén... elejétől a végéig... hallgass meg! Kérlek! Nem tudom, mi van velem... nem értem magam... mintha bolond lennék... tudom, tisztán, világosan tudom, hogy örülség, amit csinálok... az első perctől kezdve tudtam... de képtelen vagyok kiszállni, sodródok, mint egy uszadék... százszor elhatároztam már, hogy véget vetek neki... kitörlöm az életemből, és kész! Többet a közelébe se megyek... és egy napig meg is állom, eszembe se jut, teszek, veszek, dolgozom, mint ma délelőtt is – még el is csodálkoztam azon, hogy ennyire nem jelent semmit... és kettőkor, mint akinek elment az esze, hirtelen odaszólok a titkárnőnek... Marika, ha keresnek terepen vagytok – és már rohanok is!

IRÉN Egyenest a csenevész lábai közé... mi? *(Nem kicsi a pofon, a gyűrű tépi a bőrt, csurran a vér)*

GÉZA *(megtörtén)* Én... én nem tehetek róla! Hidd el! Ez nem én vagyok!

IRÉN És meddig akarod még folytatni?

GÉZA Semeddig... Szabadulni akarok tőle...

IRÉN Két hónapja szabadulsz...

GÉZA Kérlek, Irén, bízz bennem! Már hetekkel ezelőtt elhatároztam, hogy véget vetek az egésznek... Hidd el! Alig alszom éjszakánként, folyton arra ébredek... hogy mit csináljak... hogyan rendezzem le... hidd el, ez a lány már csak gond nekem... semmi mást nem jelent... jó, megszédültem egyszer-kétszer... ezt hallhattad az ablakból... de a lelkemig egy percig sem ért el... esküszöm!

IRÉN Ma voltál nála?

GÉZA Nem... Csak reggel, épp benéztem...

IRÉN Azt mondtad, hogy kettőkor...

GÉZA Az tegnap volt...

IRÉN Jó, mindegy... És mikor akarod lerendezni?

GÉZA Ma, holnap... Bármikor... hiszen mondom, hogy semmit nem jelent... sajnálom, ennyi az egész! Hova menjen?!

IRÉN Ahova akar! Ez miért a te gondod?

GÉZA Lökjem ki az utcára?!... Azt mégse lehet... Kérlek, Irén! Adj időt... néhány napot, hogy normálisan elintézzem... Szólok egy-két havernek... kerítenek valami munkát neki... kabinos volt, valamelyik usziba csak felveszik... Kérlek! Nem akarom a lelkemre venni, hogy csak úgy kilöktem... a semmibe. Értsd meg... egy hét maximum!

IRÉN Jó! De ígérd meg, hogy addig nem mész oda... Megígéred?

GÉZA Persze... Hogy is képzeled?! – *(csend)* Irén... kérhetek én is valamit... Ne áruld el Pistinek, jó? Azt hogy megtudtad! Annyira félt, hogy megharagszol!

8. KÁPOSZTÁS HORDÓ

Két nap múlva. Savanyúságos pince. Pisti egy káposztás-hordóban térdel, a repedést szurkozza. Jön Géza, idegesen.

GÉZA Hol van?

PISTI *(hordóhangon)* Mit tudom én...

GÉZA Azt kérdeztem, hol van?

PISTI Elment...

GÉZA Gyere ki onnan, ha veled beszélek!

PISTI Előbb betömöm... ezt a lyukat is be kell tömni...

GÉZA Mi van?! Mi a francról beszélsz? *(kirángatja az öccsét)*

PISTI Arról, hogy forró a szurok, te hülye... na eressz már el! *(visszamegy a hordóba)*

GÉZA Mikor ment el?

PISTI Az este...

GÉZA Tegnap este?! És miért nem szóltál? Hallod? Pisti, az istenedet!

PISTI Nem vagyok süket...

GÉZA Gyere már ki onnan, mert szét rúgom a rohadt hordódat... *(meglöki, a hordó gördül egyet)*

PISTI Megőrültél! *(kijön)* Mit ordítasz itt, mi!? Két napig errefelé se dugtad a képedet...

GÉZA Mert nem tudtam jönni...

PISTI Akkor ne cirkusznál, jó! Mi vagyok én, a hárem-öröd?! Elment és kész! *(visszamaszik)*

GÉZA És hova ment?

PISTI Mit tudom én...

GÉZA De miért ment el? Hallod? Mit mondott? Visszajön ma?

PISTI *(halkan)* Nem hiszem, hogy visszajönne...

GÉZA Mi? Mit mondasz?

PISTI Hogy nem jön vissza...

GÉZA *(rádöbben)* Pisti! A nyomorult életbe!? Te elküldted! Hallod? Te kirúgtad a Lilikét...

PISTI Dehogy rúgtam... Nem rúgtam én ki senkit!

GÉZA *(benyomakszik utána a hordóba)* Nézz a szemembe!

PISTI Megőrültél... Mit nyomakszol!? Mondom, hogy nem rúgtam ki!

GÉZA De igen! Te kiutáltad innen ezt a lányt... Így volt?! Kiutáltad, mi?

PISTI *(kihátrál a hordóból)* Meg vagy bolondulva?! Hát meg akarsz fojtani?! Engedj el!

GÉZA Állj ide, elé! Hallod... Nem mész vissza!

Harc a hordó körül, mint gyerekkorukban – két jó negyvenes kölyök.

PISTI Ne rángass már... eressz el!

GÉZA Mit mondtál neki, mi?

PISTI A véleményemet, semmi mást...

GÉZA Gyere már ki onnan, mert kiteplek! Hallod? Mit mondtál neki?!

PISTI Most mi a fenét rángatsz! Engedj már el! Eressz el, mert mindjárt elmondom neked is, ne félj!

GÉZA Tessék! Itt vagyok... Mondjad!

PISTI Jó, jó! Csak sokat ugrálj! Abban nem lesz köszönet! *(Kitér)* Hol az a rohadt szurok?

GÉZA Állj már meg, a picsába! Mit bújsz be folyton ebbe a hordóba... azt akarsz, hogy szétverjem a képeddel együtt! *(a lábánál fogva húzza kifelé)*

PISTI No, no! A képemről nem volt szó! Egy ilyen bűdös kis kurva miatt?!

GÉZA Majd én megmondom, hogy ki a bűdös! Mit mondtál neki, mi?

PISTI Engedd el az ingemet! Nem te varrod...

GÉZA A gatyádat is letépek, ha nem mászol ki végre! Rúgsz, te gyalázatos! Még te rúgsz! Na, megállj! Kipiszkállak én onnan! *(Egy rúddal nekiáll szétverni a hordót, Pisti kiugrik a hordóból, lefogja)*

PISTI Megörültél! Hagyd már abba! Géza! Te teljesen levadtál! *(Birkóznak, lehasítja Géza ingét, az meg belenyomja Pisti fejét a csalamádéba)*

GÉZA Mit csinálsz, te állat!? Megörültél!? Letéped rólam a ruhát?!

PISTI És ha nem volt elég, ezt is eltöröm a hátadon!

GÉZA Micsoda?! Még neked áll feljebb... Szétverem a fejedet, te gyalázatos!

PISTI *(sakkban tartja a karóval)* Tudod, mit versz szét? A kurva édesanyját a kis tripperes ribancodnak, azt! – Megmondtam neki a véleményemet, légy nyugodt... a kis hurka-tolvajnak... hogy a legszívesebben benyomnám a fejét a többi káposzták közé... a rohadt kis patkány, más nyakán élősködni, nyafogni, lihegni... egész nap az ágyban dögleni, kis dezodor, estélyi, hogy az egész utca rajtunk röhög! – De volt ott más is, ne félj... két hónapig érleltem magamban! Csak nézett azokkal a csutka szemével... Egyfolytában azt, nyifegte-nyafogta, hogy te mikor jössz, mikor jössz – hát én megmondtam, hogy mikor... a rohadt édesanyját! Ilyent még nem hallott, az biztos! És amikor elege lett, szépen megfordult és elment... A biztonság kedvéért a kutyát is elengedtem, hogy kicsit gyorsabban szedje a lábát... csak úgy iszkolt kifelé az kapun... csúcsot futott a sarokig, az tuti! Nos, így volt... És ha nem tetszik, mehatsz utána te is! Arra van a kijárat...

GÉZA *(teljesen elgyengülve)* Pisti, az istenért! Hogy volt szíved? Hogy voltál képes!? Azt a szegényt... Hát mit ártott neked, mi? *(Lassan elindul felé)*

PISTI Ne nyúlj hozzám, hallod! Tedd le azt a botot... Géza!

GÉZA Azt sem érdekled meg, hogy megüsselek... Te, nyomorult, te! Most boldog vagy, mi? Boldog? Itt fogsz megsavanyodni az uborkáid között... mert nincs lelked! Érted!? Nincs szíved! *(elindul kifelé, lassan, megrogyva – az ajtóból)* És merre ment? Csak annyit mondj, hogy hova ment... merre?

PISTI *(szelíden)* A picsába... mit tudom én... *(Géza kimegy)* Most hova mész? Hallod... Géza... Várj egy kicsit... Visszajön az, hallod... Géza... *(szinte sír)* Nem akartam, na... Hallod?... A kutya nem is igaz... Csak mondtam, hogy elengedem... Várj egy kicsit... Géza... *(Rohan utána – kintről)* Állj már meg! Géza! Visszajön az ... Visszajön, ne félj!... Esküszöm, hogy visszajön! Géza... Géza!

9. DR. BITTNER

Rendelő. Lilike háttal nekünk, kifeszítve a vizsgálószéken. Csak két égne meredő, vékony meztelen lábszár látszik ebből a nagyszerű teremtből. Dr. Bittner az a fajta idős orvos, aki félhangosan kommentálja, lábjegyzeteli is, amit mond. Csak úgy, a maga mulattatására. A kommentár ()-ben.

DR. BITTNER Ez kérem-alássan egy déli fekvésű, tizenkét hetes kis magzatocská – (ebben a korban a kiséger már vígan cicázik a lányokkal, már ha egér-országban helyénvaló a cicázás)

LILIKE *(riadtan)* Úgy tetszik érteni, hogy terhes vagyok...

DR. BITTNER Neeem, csak egy magzat található a kis pocijában. (hogy kinek terhes, kinek nem, azt én ugye nem tudhatom)

LILIKE Ez biztos?

DR. BITTNER Több, mint biztos... Ez fix! Mikor volt az utolsó ciklusa?

LILIKE Nem tudom... nem emlékszem...

DR. BITTNER Hogyhogy nem tudja? Hát kié ez a lukacska, a magáé vagy az enyém (Jól is néznék ki vele... bár lehet, hogy többre vittem volna...)

LILIKE Azt hiszem, valamikor a nyár elején... nem számoltam...

DR. BITTNER *(forgatja a varázsnaptárt)* Megmondom én: ez egy két és fél, három hónap körüli embriócska, az azt jelenti, hogy június közepe, plusz-mínusz egy hét... Mármint a fogantatás...

LILIKE Igen... lehet... akkoriban jöttem fel Pestre... nem volt lakásom se... semmi... és annyi minden történt... ezért...

DR. BITTNER De van itt valami egyéb is... szabad? *(üveglapot, spatulát vesz elő, ráken egy kis váladékot a lemezre)* Ha jól látom, egy kis gonosz folyás... nem halálos, csak kellemetlen... *(nézi a fénynél)* Ez akár gombácska is lehet, ha az orrom nem csal... (Na, leveszünk egy kis kenetet az utókornak – a közbenső kenet, ugye?) Nem viszketett?

LILIKE Nem... Elég gyakran mosakszom...

DR. BITTNER Nem úgy értettem... szóval, ha ez az, amire én gyanakszom, akkor sürgősen ki kellene kezelni. Magának csak kellemetlen, de a gyerek akár meg is vakulhat tőle. *(Beteszi az üveglapot egy dobozba – nyomtatványt vesz elő)* Ezáltal a maga tenyészete a legjobb kezekbe került. Hova küldjem a labort... (a francba, tudom) De milyen címre szabad?

LILIKE Úgy érti, hogy... ki a... ki az apja?

DR. BITTNER Nem... csak egy cím kell, hogy hova küldje a labor az eredményt?

LILIKE Várjon csak... Mindjárt... *(gondolkozik, dönt)* Istenhegyi út 12...

DR. BITTNER És kicsoda lakik ott? (Gondolom az isten... de úgy közelebről)

LILIKE *(kínban)* Ezt muszáj?

DR. BITTNER Hát ha gondolja, az egész háznak kiküldhetem. (Legfeljebb majd nem köszönnek előre magának!)

LILIKE Értem... Iván... Tenkei Iván... *(Dr. Bittner leírja)* Vagy nem is! Lenkei... Igen, Lenkei Iván!

DR. BITTNER Mindegy, majd a postás eldönti. (A sorsnak is kell egy kis teret hagyni) *(kitölti a nyomtatványt)*

LILIKE Leszállhatok?

DR. BITTNER Jaj, bocsánat! Maga még itt lóg a szeren!? Ezer bocsánat, kisasszony!... Ne haragudjon! *(Lesegíti – régi típusú udvariasság)* (A végén még huzatot kap a kis vitéz) – Ne vegye komolyan, csak vicceltem! Az úgy ül ott, olyan biztonságban, mint August Picard az óceán fenekén... Tudja, ki volt Picard?

LILIKE Nem... nem ismerem...

DR. BITTNER Majd a következő alkalommal elmondom... Időnként látogasson meg, jó? És ne hanyagolja el ezt a folyást... megígéri? *(A szemébe néz)* Ilona! Vigyázzon a magzatocskára... Jó?

LILIKE Igen... Csókolom. *(kimegy)*

DR. BITTNER *(felüti a telefonkönyvet)* Itt van... Tenkei Iván... Istenhegyi út... Ez az!... operatőr... mi a fene?! *(kijavítja a címezést)* „Forgács Ilona... Tenkei Iván operatőr úr címén” -

10. KAPUTELEFON

Istenhegyi út 12. Kaputelefon.

- LILIKE *(bele a recsegésbe)* Lilike vagyok... Iván, te vagy? Itt Lilike... Igalról! *(katt, a recsegés elnémul. Lilike megnézi, hogy nem nyílik-e az ajtó, aztán újra megnyomja a gombot – kis idő múlva újra recsegés, mint egy fémes harákolás)* Megszakadt az előbb...
- IVÁN *(érdes, rossz hang)* Menj a francba!
- LILIKE Várjál, Iván... Ne tedd le! A te nevedet mondtam be...
- IVÁN Micsoda?
- LILIKE Terhes vagyok... s a te nevedet mondtam...
- IVÁN Hol? Miféle nevemet?
- LILIKE Hát... hogy ide küldjék...
- IVÁN Mit?
- LILIKE A labort... Na! Engedj már be... Nincs hova mennem... Csak ma éjszakára! *(katt, a recsegés elhallgat, Lilike újra megnyomja, hosszan, ráfekszik – recsegés újra)* Ne csináld ezt... Iván, hallod... Alig találtalak meg, a TV-nél is kerestelek... ott mondták meg a címedet... *(újra csend – nyomkodja a kapugombot, rázza a kilincset, dörömböl)*
- IVÁN *(bálnahájas, alsónadrágos, nyúzott arcú kironk a kapun)* Na, tűnés innen, te szemét ribanc! Hát ide jössz haza, az ember házához?! Zsarolni akarsz, vagy mi! *(puff egy pofon)* A fél faluval lefeküdtél és pont engem szúrtál ki?! Abból nem eszel, bazdmeg... A Janival is elmentél, meg az Elemérrel is, így volt?! Mindent tudok, ne félj, tisztában vagyok az egész igali tripperfarmmal... A Romantika-diszkóval együtt... Mit összesasszéztál, hogy mind a hárman beleférjünk egy éjszakába... és az öreg főszer? Az is ott matatott a parkinsonos mancsával a bugyidban! Ne mondd, hogy nem így volt, mert lenyomom ezt a torkodon!
- LILIKE Akkor is téged mondtalak be...
- IVÁN Volt pofád?! Azt akarod, hogy kitapossam belőled a gyereket, te répagyűjtő, te! *(még egy pofon)*
- LILIKE De Igalon jó voltam, mi? *(menekül)* Drága pofon lesz ez Ivánka, ne félj! Nagyon drága!
- IVÁN Akarod a párját is... itt repül, ni! *(Puff)* És van még bőven a kamrában! Lehozzak egy párat?! Addig ütlek, amíg rá nem jössz, hogy soha az életben nem láttál! *(Lilike el)* A rohadt kis kurva! Hogy kinyílt a csipája... Egyből ideküldeti a labor-eredmény! *(rávág ököllel a kaputelefonra)* A francba kellett felvegyem?! *(recsegés)* Semmi baj, anyuka, semmi... miért kelt fel?... nem kiabált senki... óh, dehogyis csak játszanak... valami gyerekek a szomszédból... feküdjön vissza, jövék...

Később. Kivilágított telefonfülke.

LILIKE Halló! Pisti... Ne tedd le, kérlek... *(katt – pénzt kotor elő, bedobja, tárcsáz, kicseng. A hetedikre felveszik)* Kérlek, Pisti... hallgass meg! Muszáj beszélnem, Gézával... *(nagyon megdöbben)* Hogy? Nem is telefonált?!... Egyszer sem? *(nagyon fájdalmasan)* Ez lehetetlen... Nem... nem tudom elhinni... *(elhúzza egy mentőautó a városi morajban)*... ha véletlenül hívna... Pisti! Kérlek... Muszáj beszélnem vele! Halló... Pisti?! Halló... Halló! *(levágja a kagylót)* A kurva kovászos anyádat, azt! – *(Kiserked a könnye)* Nem... ez lehetetlen... lehetetlen...

11. PECSENYE KACSA

Egy hét múlva. Nappali. Este.

Irén házi csinosban, feldobva, Géza ül.

IRÉN Ma megint lesz valami majmos a TV-ben...

GÉZA Jó... megnézzük...

IRÉN Kibontsak egy bort?

GÉZA Nem kell...

IRÉN Azért kibontom... én innék egy pohárral... *(Géza indul a konyha felé)* Mit csinálsz?

GÉZA Leviszem a szemetet...

IRÉN Félig van...

GÉZA Ja... Azt hittem, tele...

IRÉN De ha le akarsz menni?

GÉZA *(ellenségesen)* Mire gondolsz, Irén!?

IRÉN Amire te, arra! Rossz nézni, ahogy itt téblábolasz... szürke arccal, mint egy elfekvőben. *(kitör)* Elegem van! Elegem van! Halálosan elegem! *(kirohan, bevágja az ajtót)*

GÉZA Mit csináljak? *(visszaül)* Vigyorogni nem fogok, az tuti...

IRÉN *(egy idő múlva – bejön)* Bocsság meg... nem akartam elrontani az estét... úgy tartom magam, hogy jókedvű legyek, kedves, meg minden... nézd, mennyi mindent csináltam... tele a sütő, még kacsza is van... *(mosolyog a könnyeken át)* Hátha a gyomrodon keresztül... hogy legyen végre egy szép esténk... csak olyan nehéz... házaseletet élni, egyedül *(leguggol a férfi elé)* Könyörgöm, Géza... legalább tégy úgy... egy kicsit erőltess meg magad...

GÉZA Nincs semmi... csak rossz kedvem van...

IRÉN Szerelmes vagy?

GÉZA Ugyan már! Hagyjál békén! Dehogy vagyok... csak sajnálom, ki tudja hol hányódik...

IRÉN Eddig biztosan talált valamit... és jól van, hidd el!

GÉZA Már mitől lenne jól?! Ha legalább visszaküldtem volna Igalra! A nagyanyjához, vagy tudom is én... Ez egy szimpla vidéki lányka... nem tudod elképzelni, milyen szörnyetegek az emberek, ha élvezetről van szó... miket mesélt, istenem... arról a vén szatírról, aki dupla injekcióval... mindegy, gyerünk, ha beledöglik is...

IRÉN Ne hívjuk fel a rendőrséget?

GÉZA Áh, nincs mit tenni, hagyjuk! El fog múlni... csak rossz a lelkiismeretem miatta, ennyi...

IRÉN Géza... Arra gondoltam... mi lenne, ha kiszakadnánk innen egy kicsit... hiszen úgyse tehetsz már semmit... pár napra elmennénk... nézd! Isteni utak vannak! *(készült, prosí az asztalon)* Itt ez a buszos: „Szászországi kastélyok, lovagvárak”... öt nap, teljes ellátással, nem is drága... vagy Prága, milyen szép volt... mindjárt ősz van, emlékszel... vagy kiugranánk Bécsbe, három napra, kivennénk egy kis panziót, lófrálnánk, forralt bort innánk... mióta nem voltunk egy rendes képtárban, azt mondják a bécsi Pinakothek, vagy hogy hívják, gyönyörű –

GÉZA Majd máskor... most semmi kedvem, értsd meg...

IRÉN De ha megpróbálnád... Ha egy kicsit erőt vennél magadon... Elmegyünk... meglásd olyan jó lesz!

GÉZA Meg a meló miatt sem mehetek...

IRÉN Értem... jó... *(összecsapja a prosikat, be az asztal alá, sűrű csend)*

GÉZA Most ne kezdj nekem duzzogni... még csak az hiányzott!

IRÉN *(fedő alól, mint a gőz)* Kíváncsi vagyok, te mit lépnél, ha én egy pubertáló keljfeljancsival henteregnék két hónapon át, aztán meg szürke arccal gyászolnám naphosszat, mint egy tüdőbajos... hogy rossz a lelkiismeretem! *(ordít)* A hormonállapotod rossz, Géza, nem a lelkiismereted... elvonási tüneteid vannak, apukám, hiányzik a kis csaj, meg az izgalom, a bujkálás, a hazudozás – az hiányzik neked! Itthon csak ez van, ezt tudom nyújtani tíz év házasság után... ezt a szürke, lapos pocsolyát! És ha nem tetszik, akkor hagyjál békén! Érted?! *(elszakad a cérna)* Költözz el, vagy fordulj fel, vagy dögölj meg! Csak hagyjál békén! Hagyjál békén! Hagyjál békén! *(ez már maga a roham)*

GÉZA Irén... hallod? Nyugodj meg! Na, kérlek! Ne sírj! Nem akartalak megbántani... *(Megérinti Irén kétségbeesése)* Hidd el! Kérlek, Irén! Hallgass meg! Igazad van... ez így tényleg nem lehet tovább! Komolyan mondom... Nézz rám! Hallod? Nem akarom, hogy tönkremenj... Bocsáss meg! Nem akartam fájdalmat okozni! Na, ne sírj már! Igazad van! Gyere, próbáljuk meg, utazzunk el... szakadjunk ki innen pár napra... meglásd, olyan jó lesz...

IRÉN Ezt komolyan mondd?

GÉZA Igen! Nem akarom, hogy rámenj erre a hülyeségre... *(megsimogatja, megöleli)*

IRÉN És elutazunk? Tényleg...

GÉZA Már holnap, ha akarod...

IRÉN De hova? Melyikre?

GÉZA Amelyiket akarod... Mondjuk Szászország... ez a legizgibb, nem?! *(nézi a prosit)* Minden szerdán indul... hátha felférünk még... *(veszi a telefont)*

IRÉN És a munkád?

GÉZA Szarok rá... ballisztikus ívben... *(leteszi a kagylót)* Foglalt, majd később hívom újra! Na, jobb egy kicsit...

IRÉN *(szorongva)* Úgy félek, Géza... Én úgy félek...

GÉZA Bocsáss meg! Igazad van! Olyan állat vagyok! Mintha megveszttem volna... És ha te nem vagy mellettem... De elég! Elég volt! Ne beszéljünk többet róla!? Jó! Holnap elutazunk és kész! Elfelejtjük az egészet! Rendben?!

IRÉN *(megcsókolja, vadul, görcsösen ráfonódik, valósággal rámászik, szinte önkívületben, mint egy gyökér. Géza hagyja magát, lassan ébredszik benne a házastársi vágy, talán most először Lilike hónapjai óta – Irén hirtelen felriad)* A kacska! Istenem! A sütőben hagytam Eressz el! Géza! – Egy pillanat...

GÉZA *(félleg kigombolt blúzából fogva húzza vissza)* Hagyd a fenébe! Legalább jól átsül... Hagyjad... *(ölbekapja, vonszolja a háló felé a kapálózót)*

IRÉN *(kacag, visít, üti)* De bolond vagy! Eressz már el! Minden szénné ég... Óh, Istenem! De bolond vagy! *(sikerül kitépnie magát, és blúzáat hátrahagyva, félmeztelenül iszkol a konyhába)* Csak eloltom... Egy pillanat! *(a férfi elindul a hálóba)* Mindjárt jövök...

12. SZORULÁS

Varga úr lakása. Becsomagolt bőröndök. Lecsupaszított lakás.

A WC-ajtó ujjnyira nyitva. Bent heroikus küzdelem megkövült fekáliákkal. Csengő.

VARGA ÚR *(a WC-ben – magának)* Ki a halál lehet? Még itt sem nyughat az ember...
 (nyomja) Üüüm! *(újabb csengetés)* Dögölj meg! Én ezt most nem hagyom...
 üüümm...

Nyílik az ajtó. Belép Lilike hangtalan. Szokott estélyijében.

VARGA ÚR *(bentről – szorulás-végjáték)* Üüüümmm... a rohadt életbe... mindjárt
 elkaplak... kinyomlak én, ne félj....üüümm...

LILIKE *(beszól az ajtónyíláson)* Én vagyok, Varga úr... Lilike...

VARGA ÚR *(üvölt)* Csukja be az ajtót... csukja már be!

Lilike riadtan becsukja, bent tovább megy a küzdelem. A lány leül a fotelbe, illedelmesen, szerényen. Vár. Öblítő-tartály, szaniter-niagara.

VARGA ÚR *(fáradtan, elgyötörve kijön)* Na, ezzel megvolnánk!

LILIKE Jó napot, Varga úr!

VARGA ÚR Ne haragudjon, most nem adok kezet... Nem szabad megmosnom...
 (krémrel kenegeti a kezét)

LILIKE Hát... Feljöttem...

VARGA ÚR Azt látom... És? Minek köszönhetem?

LILIKE Jól tetszik lenni?

VARGA ÚR Nagy szart! Én nem tudom, milyen ország lett ez... ha olajosat eszem, megy a hasam, ha meg zsírosat, akkor szorulásom van... nézze meg, úgy kiszáradt a bőröm, mint egy leguánnak... kértem rá valami kenőcsöt, tessék, három-ezer-kétszáz forint... s mint a katicabogár! *(mutatja a másik kezét)* Már félek orvoshoz menni, a végén egy fél vagyoneért leszárad! Úgy megbántam, hogy hazajöttem, Lilike... komolyan mondom, maga még isten áldása volt... csalt, lopott, hazudott, de legalább nem került sokba! Nézze meg ezt az inget is... áh, nem panaszkodom, már olyan vagyok, mint egy vénember... elhúzok a francba, Bécsbe, és onnan majd Sydneybe! Majd hazalátogatok a végén cinkkoporsóban...

LILIKE Nem is jön addig?

VARGA ÚR Nem hinném... De csak nem sajnálja?

LILIKE Olyan jó volt itt... olyan jó...

VARGA ÚR Meghiszem azt... az elveszett paradicsom, mi! *(Cseng a telefon, felveszi – felcsattan)* Azért fizetem, hogy várjon Holnap reggelig, ha úgy akarom... Mit sürget! ... Ez elképesztő! *(lecsapja)* A Taxis! Hogy vár...

LILIKE Látja, még mindig az a ruha van... ezt is maga vette...

VARGA ÚR De jó is! Nézze... *(kifordítja a címkét)* Sherwood... ez minőség, kérem! Öt évig hordhatja éjjel-nappal... egy gyűrődés sem lesz rajta... csak le ne egye! Na, segít levinni a holmikat...

LILIKE Varga úr! Azóta olyan egyedül vagyok...

VARGA ÚR Már késő! Nincs az életben kétszer főnyeremény! – De nézze, itt ez a szám, a barátom, Jóska... Ha bármi baj van, hívja nyugodtan...

LILIKE Varga úrnak már nem kellek?

VARGA ÚR Nem, kicsim! Nekem egy jó végbélkúp már többet jelent! Hiába, csúnya dolog az öregség, Lilike... És maga nagyon csúnya öregasszony lesz!... higgye el nekem, mert kicsi a feje...

LILIKE Miket mond? De látja, nem is haragszom...

VARGA ÚR Miért haragudna!? Addig legyen szép az ember, amíg fiatal, nem? Utána már mindegy...na, jöjjön... vár a taxi...

LILIKE Varga úr... én úgy megbántam! Nem csapnám be többet soha... esküszöm...

VARGA ÚR Ez az élet, kincsem.

LILIKE Nincs hova mennem...

VARGA ÚR És a lovagja?

LILIKE Ugyan már! Ő már akkor, itt a lépcsőházban elhagyott... itt ültem kint, magamban... reméltem, hátha Varga úr megenyhül, és behív... visszafogad...

VARGA ÚR Micsoda? Itt voltál kint...

LILIKE Persze! Itt ültem a fikusz mellett, a ládán... legalább három órán át...

VARGA ÚR Óh, ha tudtam volna... Én meg itt feküdtem az ágyon, mint egy félkarú óriás! Borogatással... óh, ha tudtam volna!

LILIKE Fogadjon vissza, vigyen magával... Én elpusztulok itt, érzem... nincs senkim...

VARGA ÚR Na, nesze egy ezres, menj vissza Igalba, a nagyanyádhoz! És itt van még egy, meg ez is, nesze, költőpénznek... itt az egész tárcám...

LILIKE Az a ember csak megszédített... itatott, meg mindenfélét ígért... levett a lábamról, na! De többet soha! Esküszöm... hiszen ismer...

VARGA ÚR *(kezd meghatódni)* Nesze! Itt ez a kulcs is... elsejéig ki van fizetve... de aztán rendes légy, hallod!? Takaríts ki!

LILIKE *(bólogat)* Olyan jó tetszik lenni velem... én meg...

VARGA ÚR *(körülnéz a szobán, minden elrámolva, pusztá bűtorok – most látszik csak, hogy milyen szegényes a bázis)* Lám, az embernek egy hazája van, és az is ilyen vigasztalan... Mi lesz velünk szegény magyarokkal, Lilike? *(veszi a bőrdöngőt, indul. Lilike egy utolsó elszánással a nyakába ugrik, és vadul,*

hevesen csókolgatja) Na, na! Lassabban! Eltöri a hidamat! *(lefejtí magáról)*
Ne csókolgasson ennyire, Lilike, ne dédelgessen így... mert késő már...
hiába, na! *(úgy érte, hogy valamelyik bőrönd fenekén pihen a potencia)*

LILIKE De ugye, visszajön? És értesít, ha jön...

VARGA ÚR Majd sóhajtok egyet, ha megjövök... Jó! Így ni! *(sóhajt, nézik egymást)*
Nézzünk oda... mindjárt olyan könnyesen búcsúzunk, mint a jegyesek...
Nagy boszorkány maga, Lilike! Hatalmas boszorkány! Ha nem vigyázok,
még visszahízelgi magát!

LILIKE Vigyen magával!

VARGA ÚR Mondtam már, hogy nem! Elég már! Eressze el a kezemet! Ez már hisztéria,
kérem! Inkább becsülte volna meg magát... *(lerázza magáról)* Egyszer volt
nyáron karácsony, kicsim! Vége! Már késő! *(kimegy)*

*Lilike áll a szoba közepén. Először nézi meg a hasát... Óvatosan, idegenkedve ér hozzá,
mintha nem is az övé lenne. Nem is nyugszik meg az érintéstől, inkább feszült lesz. Keserű.*

II. felvonás

1. NYÚLMOLY

Két hét múlva. Hajnali három.

Társasjáték a szétdúlt ágyban. Cigaretta, mogyoró, békesség.

GÉZA *(kirakja, betűzi)* NY – Ú – L – M – O – LY

IRÉN Ilyen nincs...

GÉZA Ami a nyulakat eszi...

IRÉN Az a róka, meg a farkas – de nyúlmoly?! Ilyen nincs!

GÉZA Akkor a nyúlbundát? – Miért, hogy hívod azt a molyt, ami a nyúlbundát eszi? A nyúlmoly... miért ne lenne?

IRÉN Nincs... Nem fogadom el! Nyúlmoly nincs!

GÉZA Mért, gömbvilla talán van?!

IRÉN Azt se fogadtuk el... emlékezzél csak! Se a gömbvillát, se a tepsiflepnit, sem a tájmókust, sem a gumijódlit... megegyeztünk, hogy ami nincs, azt nem fogadjuk el!

GÉZA Márpedig nyúlmoly van!

IRÉN Nem fogadom el...

GÉZA Akkor nem játszom!

IRÉN Miért nem tudsz elegánsan veszíteni!?

GÉZA Az eszem megáll! – Miért veszítsek elegánsan, ha ugyanolyan elegánsan nyerhetek! Tessék, nézd meg... csupa dupla betű: **Ny**, az kilenc, hosszú **Ú** az hét, az **LY** az tizenegy, ez itt meg kétszeres...

IRÉN Hiába számolod! Nem fogadom el...

GÉZA Tessék, 96 egyetlen körben! Neked mennyid van?

IRÉN Semennyim...

GÉZA Hadd számoljam meg...

IRÉN Ne nyúlj az enyémhez!

GÉZA Akkor nulla! 96 – nulla...

IRÉN Hajnalig nullázhatsz, akkor sem ér... ez csalás!

GÉZA Ne bosszants, Irén! Az ikrakést is elfogadtuk...

IRÉN Persze! Mert azzal vágják az ikrát...

GÉZA Mióta vágják késsel az ikrát?!

IRÉN *(elneveti magát)* Mindig is azzal vágták... az ősember óta.

GÉZA *(megfogdossa a pociját, cicijét, Irén visít)* Ki nem tud veszíteni, mi? Az ősember az ikrakésével... jól van! Na, gyere rakjunk egy újat... ez döntetlen volt.

IRÉN Fáradt vagyok... Te jó isten, mindjárt fél négy!

GÉZA Na és! Szabadságon vagyunk... Húzzál szépen hetet! *(Tartja a zacskót)*
Dugd bele bátran, ne féltsd a kis kacsódat...

IRÉN *(durci)* Nem játszom veled, mert te nem tudsz veszíteni!

GÉZA Tudok, csak nem szeretek! Na, ez az utolsó! A mindent-eldöntő... most szépen ki fog derülni, hogy ki itt a Fej!

IRÉN De nagyra vagy... egy idő óta...

GÉZA Irén!

IRÉN Jó, jó!... Bocs! Nem akartam... *(húz, rakosgat)* Elfogadtam volna azt a nyúl-molyt is, ha egy kicsit szellemesebben adod elő, nem ilyen sőtlanul... *(utána- nozza Gézát, nagyon édes)* Mint egy riadt háziasszony... Jaj! A nyúlmoly! Ott repül a nyúlmoly... segítség, kiharapott egy darabot a bundámból, jaj a nyúlmoly! *(Nevetnek)*

GÉZA *(megnézi a kockáit)* Most kapaszkodjál, te női Chaplin! Bohóckodni azt tudsz, de itt az ágyban nulla vagy... mármint scrabble-ben! Na, ide figyelj, hogy csinálják ezt a nagyok! *(Kezdi diadalmasan kirakni a kockákat – hatot egymás után. Megszólal a telefon. Döbb.)*

IRÉN Ki lehet az ilyenkor?

GÉZA Felveszed?

IRÉN Olyan jól bevackoltam magam...

GÉZA Halló! *(látszik az arcán)*

IRÉN Ki az?

GÉZA *(hallgat – hallgatja a lányt)*

IRÉN Tedd le!

GÉZA *(A telefonba)* Várj egy kicsit... *(befogja a kagylót)* Itt van, lent az állomá- son...

IRÉN És akkor mi?

GÉZA Harmadik hónapban van...

Csend. Hosszú, vastag, mint egy rúd szalámi.

IRÉN Mii?!... De hiszen akkor még nem is ismerted!

GÉZA De igen... épp akkor...

IRÉN Június közepén?! Ugyan! Sokkal, sokkal később volt!

GÉZA Akkor kezdődött...

IRÉN Mikor? Június közepén... Nem! Az lehetetlen!

GÉZA De akkor... *(megtörten)* 17-én mentem Bécsbe... illetve nem mentem... és azóta... *(ül az ágy sarkán, tanácstalanul, tenyerével befogva kagylót)*

IRÉN És mit akar?

GÉZA Semmit... Csak, hogy fázik... hideg van ... Leviszek neki egy kabátot... *(a telefonba)* Halló, Lilike! Halló... – Megszakadt... *(indul a szekrény felé)* Itt van lent...

IRÉN Az enyémet nem viszed!

GÉZA Megörültél?! Ezt az ócskát... legalább százéves...

IRÉN Azt sem! Egyiket sem! Nem adom!

GÉZA Akkor leviszem az enyémet... Nem eszi meg! *(kiveszi egy nagykabátot a másik szekrényből)*

IRÉN Géza, figyelj... nem is biztos, hogy fázik... meleg van még... szinte nyár... egyáltalán nincs hideg... az állomáson aztán végképp... hallod?!

GÉZA Azt mondta, hogy fázik...

IRÉN És kettőkor nem fázott?! Meg háromkor... csak most jött rá, fél négykor, hirtelen?!

GÉZA Leviszem és jövök. Egy perc!

IRÉN Ne menj le, kérlek... Géza! Könnyörgöm...

GÉZA Harmadik hónapban van...

IRÉN *(belekapaszkodik)* És ha nem igaz?! Ha csak úgy mondta... Egyből a harmadik hónapban, mi?! Kérlek... hallgass rám!

GÉZA Ezt nem tehetem meg, Irén... akár így, akár úgy... Ennyit egy idegennek is...

IRÉN *(a nyakába akaszkodik, szinte állati félelemmel)* Olyan jól voltunk... megnyugodtál... jól voltunk... és most kezdődik megint előlről!

GÉZA Nem kezdődik semmi! Nyugi! Már rég megjártam volna... Itt van lent az állomáson... két perc az egész! *(veszi a cipőjét, Irén kikapja a kezéből)*

IRÉN Könnyörgöm, Géza! Ha szeretsz, nem mész el! Így kérlek! Most az egyszer! Tedd meg a kedvemért... Ne menj le! Kérlek...

GÉZA *(tehetetlenül áll vele szemben)* Megint túlliheged az egészet, Irén!

IRÉN Túllihegem, mi?! Azt a két hónapot is én lihegtem túl, ugye?! A kisszobát is, mi! Ez aztán jó! Hogy lehetsz ilyen?!

GÉZA *(ledobja a kabátot az ágyra, cipőjét lerúgja)* Jó... nem megyek le... tessék! Itt maradok! Nem megyek sehova! *(le-fel járkál, a fűtők már menekülnek az ilyen mozdonyról)* Jó... itt maradok a kedvedért... meg vagy elégedve?! Tessék... leülök ide szépen... a feleségem szoknyájára... sőt... feküdjek a lábad elé... tessék! *(lefekszik)* Mit akarsz még?!

IRÉN Semmit... nyugodj meg... Három hétig nem jelentkezett... úgy látszik, ráért... nem olyan fontos neki... ki tudja, mit akar!?

GÉZA *(ordít)* Te nem érted, hogy terhes! Ott áll az állomáson, egyedül, éjszaka és fázik! Ezért hívott fel... Egy kabátért! Hát bolond vagy! Na, engedj már el a fenébe! Állj földre az útból! Állj már földre, Irén, mert felképellek... Érted!? Ereszd el a cipőmet! Hol az a rohadék kulcs? *(rángatja az ajtót, valósággal kiszakítja a helyéből, és pizsamában, fél cipőben ölében a kabáttal kirohan)*

Irénből meg a könny, mint az Etna. Beledől a párnába, vinnyog, ordít, majd hirtelen felugrik, őrjöng.

IRÉN Ide többet be nem teszed a lábad! *(kiszalad, leordít a lépcsőházba)* Hallod! Vissza se gyere! Vidd az összes cuccodat és takarodj innen, menj az állomásra, költözz Pistihez, vagy a híd alá, vagy ahova akarsz... *(kirángatja a fiókokat, cibálja, turja ki a ruhákat, zoknikat, nyakkendőket, s ki az egészet a lépcsőházba)* Ide többet be nem jössz! Az szent! *(bevágja az ajtót, felkapja a telefont, tárcsáz)* Gréti... ne haragudj, hogy ilyenkor... megjöttünk, persze!... És képzeld el... megint megjelent, igen... felhívta az állomásról, hogy terhes... a Géza pedig teljesen levadult! Megveszett... bolond, érted, beteg! Én már nem tudok mit tenni... Nem bírom! Nem bírom!

Nyílik az ajtó. Géza áll a keretben falfehéren. Kezében a kabát.

Mi van? Mi történt?

GÉZA *(csak rázza a fejét, megszólalni sem tud – mint amikor egy férfi sírni készül)*

IRÉN Gyere be... *(telefonba)* Visszahívlak...

Géza bejön, leül. Fél lábán cipő, a másik meztelen, sáros. Pizsamában csatakosan ül.

IRÉN Mi van? Beszélj már... Nem volt ott...

GÉZA *(inti, hogy nem)*

IRÉN Biztos?... Sehol?... a WC-n sem, vagy valahol?

GÉZA *(inti, hogy nem)* Úgy szégyellem magam... tiszta hülyét csinált belőlem... de miért? Hát mit vétettem én...

IRÉN Töltsék valamit...

GÉZA Ne! Nem kell semmi! Mint egy vén bolond... füttyent egyet, és én rohanok, kitépem az ajtót, félmeztelenül vágatok le a lépcsőkön, mint egy eszelős... a kocsiba is beletörtem a kulcsot... ő meg szépen fogta magát és elhúzott valahová... egy csöves látta... két perccel előttem elment... visszafele még a rendőrök is megkergettek... mert nem álltam meg nekik, pizsamában... ott rohantam előlük a tömbház körül, a sövényen is átestem... istenem, micsoda nyomorult hülye vagyok... micsoda egy nyomorult!

Cseng a telefon.

IRÉN Halló! Ki az? *(Gézának)* Nem szól bele... biztosan ő az... Gyere, beszélj vele...

GÉZA Nem akarok... beszélni vele... soha többet...

IRÉN Halló! Hall engem?... Irén vagyok, Géza felesége... Szólaljon már meg!
(*Gézának*) Ott van, de nem szól... (*a kagylóba*) Ne játsszuk ezt, kérem!
Hallja?! – Hallom, hogy ott van! – A férjem nem akar magával beszélni...
Megértette!? Tudom, hogy ott van! Hallom a szuszogását! (*Gézának*) Gyere.
Mondd meg te neki! (*Géza inti, hogy nem, soha – Irén a kagylóba, keményen*) Na, figyeljen ide, engem nem érdekelnek a maga faxnijai, érti!
De itt egy gyerekről van szó... Ha egyáltalán igaz! Ha tényleg terhes?
Hallja?! – Ott van még?! Mondjon már valamit! Na ebből elég! (*Lecsapja*)
Ez bolond!

Géza az ágy szélén ül. Felnőtt-csecsemő pózban.

IRÉN Szerintem csak kitalálta az egészet... Egy terhes nő nem így viszonyul... hidd
el... az beleszólt volna... és főképp megvár!

2. ÉDESSZÁJÚ GONOSZSÁG

Igal. Lilike Öreganyjának nyári-konyhája.

Viaszkos-vászon terítő, zöldre festett székek. Légypiszok a tükrön.

Az Öreganya a Földdel egyidős.

ÖREGANYA Jól elmentél!

LILIKE El...

ÖREGANYA Egy lapot sem írtál... Csak jössz, mész, mint a fájdalom.

LILIKE Baj van, nagymama...

ÖREGANYA Azt látom! Nagyon gyerekszagod van már... vizesedni fogsz, mint én... ilyen volt a térdem, ni! – Nem vagy éhes?

LILIKE Nagyon...

ÖREGANYA Na, látod! Tudtam, hogy jössz... Ide nézz *(egy tálcán hét kis tányérkát hoz.)* Lássuk, él még az orrod!

Leteszi elé a tálcát. Lilike gyerek. Behunyja a szemét, szaglász.

LILIKE Barátfüle... Derelye... Aranygaluska... Császármorzsa... Máglyarakás... Angyalbögyörő *(kinyitja a szemét, riadtan)* És a gránátoskocka!?

ÖREGANYA Hogyne, hogy elcsapd a hasad!

Lilike enni kezd, ebből, abból csipeget, ide-oda ugrál a tálkák között, mint egy meztelen hátú, vörös kanári. Öreganya szinte elolvad, olyan szeretettel nézi.

LILIKE Madártej sincs!

ÖREGANYA Hát hogyne lenne! Egész éjjel fejtem a madarakat, és itt van, ni! *(kiveszi szekrényből)* Mindened lesz, szép kicsi lánykám, mindened! *(Lilike lefetyeli a madártejet)* És ki az apa?

LILIKE Nem tudom fixre... egy mérnökember, gondolom. Úgy hívják, hogy Géza.

ÖREGANYA *(riadtan)* És a Sanyikával mi van?

LILIKE Milyen Sanyikával?

ÖREGANYA Hát a Varga Sanyikával... vele mentél el, nem?

LILIKE A Varga úr?! Hát nagymama ismeri a Varga urat?

ÖREGANYA Még szép! Az egész famíliaját! Miért vitt magával, mit gondolsz?

LILIKE Hát Varga úr is igali?

ÖREGANYA Nem mondta!? No, nézd a kis sunyi?! Biztosan szégyelli! Mégpedig alsó-igali... ott él egy rakáson az egész pereputtya... a nyárfák mögött.

LILIKE Nem hiszem, nagymama! Ez nem az a Varga... Ez Sydneyben él... Bécsben lakik... ahol leszáll, annyi lakása van!

ÖREGANYA És mit gondolsz miért jár ide fürdőre?! Átrepül száz tengeren hogy forró vizet lásson... ugyan már! Megsétáltatja az aranyakat, hadd nézzék az igaliak... Ott Ausztráliában másnak is van...

LILIKE Hát gazdag!... az egyszer biztos!

ÖREGANYA Úgy, úgy! Te csak tarts ki mellette, jó kezekben vagy!

LILIKE Már visszautazott... nem is jön egyelőre... azt mondta...

ÖREGANYA *(keserűen)* Helytelenkedtél, mi!? Ej, Lilike, Lilike! Hányszor mondtam, hogy vigyázz! Nem tudod megbecsülni a szerencsédet! A gazdag embernek minden szent, ami büdös! S a Vargák különösen híresek erről! Ilyen hosszú keze van az összesnek, mint a majmoknak, és lefele nyúlkálnak folyton... Az egész család ilyen lihegős... vörösfarkúak! – No, nem baj! Majd beszélek az anyjával...

LILIKE Micsoda? Varga úrnak él az anyja?!

ÖREGANYA Hogyne élne, a Piroska! Persze! Kilencvenhárom éves... De ne félj, a Sanyika nem fog annyit megélni, az az apja fajtája... ugyanolyan hódfeje van, mint a Varga Lajosnak! Az is elment két hét alatt... hatvanöt évesen! Bolond az az egész család, erre jók csak, gyűjtik a pénzt a hód fejükkal, s aztán jön egy ilyen szép arcú, göndör hajú kislány, mint te és boldog lesz a pénzükkel... erre jók a Vargák, semmi másra!

LILIKE *(kacag)* Nagymama olyanokat mond! Meséljen még róluk!

ÖREGANYA A Vargákról!? A szőke Vargák, a szürke szeműek azok mind bolondok voltak, kettýentek, mind egy szálig... egyik nagybátyja, az Imre, éjszakaiként lucernát evett, de rendesen, egész tányérral – az apja másik testvére, az Aladár pedig a nagy ingaórára kötötte fel magát a paplakban, így járt a feje, ni! A Sanyika nővére, a Lujzi pedig még az oroszokkal is elment, de nem a fehér oroszokkal, hanem a vágott szeműekkel, tatárokkal, kozákokkal. Hiába tanítottuk meg neki, hogy „nyet – az azt jelenti „nem”, mondta, hogy nyet, nyet és ment... boldogan, mint a kecske...

LILIKE Biztos, hogy nincs gránátoskocka, nagymama. Éhes maradtam...

ÖREGANYA Nem tudtam, hogy ketten vagytok, na! Kenek egy lekváros kenyeret. *(Vágja, vastagon, keni)* Mit mondtál, ki az apja?

LILIKE Egy mérnökember, Géza... Szép, szelíd ember...

ÖREGANYA Pénzes?

LILIKE Nem...

ÖREGANYA Akkor ne szüld meg neki!

LILIKE Már késő... megmozdult...

ÖREGANYA Soha nincs késő... a Rebi lányának is megcsinálták! Felizzítanak egy vékony kötőtűt, és egy kicsikét megszúrják a gyereket... utána már elhal magától... kérdezd meg a Rebit...

LILIKE Én megszüلöm, nagymama... majd lesz valahogy!

ÖREGANYA *(mintha siratná)* Drága kicsi gyermekem! Édes Lilikém! Ebben az egyben hallgass rám: ne szűlj szegény gyereket! Ez a pénz országa... hiába vagy szép, mint a telihold, hiába kiabálsz olyan tiszta hangon, mint az ezűst, hogy „itt vagyok, jó vagyok, én vagyok a világszép Lilike”... megesznek, mint a kicsi halakat, itt beteszik a gyönyörű fejceskédet, és itt meg kihűzzák a csupasz gerincet... ennyi az élet, kicsim.

LILIKE De ha elvenne...

ÖREGANYA A Sanyika?

LILIKE Nem, a mérnök... Csak hát felesége van...

ÖREGANYA *(felcsattan)* Ne gondolkozz te mindenféle mérnökökben... Legyen eszed! A Varga Sanyika, az igen! Egy-kettő leteszi a kanalat, és annyi mérnököt gyűjthetsz a házaiba, mint a csuda! Fogadj szót, Lilike! Fogadj szót!

LILIKE Ha elvenne, megszülném... boldogan...

ÖREGANYA *(mint a mennydörgés)* Ej, te lány, te! Hát a falaknak beszélek! Hét gyereket kihordtam, tudom, mit beszélek! Ott vannak kint mind az igali domboldalban, hét kicsi fejfa, mint a Hófehérekében! Hidd el: a szegény ember mind rossz-fajta, hálátlan, magának való – csak alkalom kell, hogy kimutassa a foga fehérjét! Nézz meg engem!? Apádat szerettem a legjobban az összes fiam közül, ugyanilyen bongyor feje volt, mint neked! Aztán úgy meggyűlöltem őt is, mint a testvéreit! Pedig édes gyermekeim voltak mind... innen jöttek ki, ni, mégis rosszfélek voltak! Egyik nyáron kint voltunk az erdőn, az állatokkal, te még kicsi voltál... vagy nem is voltál! Apádék gombát szedtek, egy bolond is került a jók közé, megfertőzte az egészet... úgy hánytunk, mint a patak, forgott velünk az erdő, szakadt ki a gyomrunk... apádnak volt egy kis motorja, azon hordta be egyenként a testvéreit a kórházba... ott feküdtek zölden, tüvel a karjukban, mint a szőlőfürtök... Utoljára maradtam én, az anyjuk, mert hogy a medve is a bocsait védi... De nálam már elfogyott az erő, apád nem jött vissza értem... ott fetrengtem egyedűl az erdőn, esett rám az eső, odajöttek valami állatok, néztek a szemembe... Három napig fetrengtem, míg fel tudtam állni... De arra vigyáztam, hogy mire kiengedték őket, apádat és az öccseit a kórházból, addig én már olyan egyenes derékkal űltem az erdei ház előtt, mint egy menyasszony. Boszorkánynak is tartanak azóta, ne félj!... No, nézz oda, hogy elaludt a lelkem! *(Lilike feje az ölében – dúdol)* „Szép víz, tiszta víz, vidd el a rossz álmot... Lilikém, kicsikém, édes szájjal álmodj”... Egyelőre visszaszerzem a kabinokhoz, aztán majd meglátjuk... *(ringatja, dúdol)*

3. LÁTRA SZÓLÓ

Az igali fürdő kezelője. Csempefal.

Lilike egy slaggal mossa. Ötödik hónapban, gömbölyödő hassal.

Kopogás.

LILIKE Gyere be, tata! Mit hülyéskedsz?!

IRÉN Bocsánat... Kertészné vagyok... Lilike?

LILIKE Igen...

IRÉN A portán mondták, hogy itt találom... Géza felesége vagyok.

LILIKE Igen?!

IRÉN Miért csodálkozik így?

LILIKE Egészen másnak képzeltem...

IRÉN Ilyen vagyok...*(nyújtja a kezét)* Jó napot!

LILIKE Leültetném, de minden vizes... bűdös lesz a ruhája... úgy érte, kénes...

IRÉN Erős szaga van, az biztos! Nem árt a gyerekek?

LILIKE A kén?

IRÉN Igen... hogy ilyen kellemetlen... bűdös, ahogy mondta.

LILIKE Erre nem is gondoltam... de ha rossz lenne, hányingerem lenne, nem?

IRÉN Nem tudom... nekem nincs gyerekem... nem lehetett... többször volt, de elment... nem tapad meg rendesen... igazából épp emiatt jöttem...

LILIKE Ja! Fürdőre jött...

IRÉN Nem... magához... vagy hozzád... nem tegeződhetnénk... *(nyújtja a kezét)* Én vagyok az idősebb, azt hiszem... Szia!

LILIKE *(nyújtja, kezét ráznak)* Kérdezhetek valamit? Ő... Géza... tudja?!

IRÉN Mit?

LILIKE Hogy itt van... hogy itt vagy... bocs, még nem áll rá a nyelvem. Szóval tudja?

IRÉN *(az a csend, amikor az ember nem tudja eldönteni, hogy hazudjon-e vagy sem)* Nem... Nem tudja... Nem engedte volna...

LILIKE Hogy szóba álljon velem, mi?

IRÉN *(bólint)*

LILIKE Az állomás miatt?

IRÉN Igen...

LILIKE De miért? Hiszen én nem csináltam semmit... Azt mondta, hogy várjak egy kicsit... vártam, vártam... lejárt a húszas... elmentem váltani... hajnali fél négykor, minden zárva van... mikor visszajöttem, azt mondta egy csöves, hogy volt ott egy férfi, pizsamában... te jó isten, gondoltam!

IRÉN De aztán felhívtál... nem?

LILIKE Nem mertem beleszólni... nem tudtam, hogy maga mit tud, mit nem... Nem akartam bajba keverni a Gézát... amióta a Pisti kidobott, azóta úgy féltem... hogy rosszat szólok, vagy tudom is én... szóval ezért...

IRÉN Jó, végül is mindegy már... Nem érdekes! Beszélhetnénk valahol nyugodtan?

LILIKE Sajnos, négyig nem mehetek el innen... de itt nyugodtan vagyunk... néha ránk nyit majd egy-egy tata, proosztata... s ha beszél valami disznó dolgot, ne vegye fel... csak a szájuk jár... még egy darabig...

IRÉN Jó, persze... Sajnos, a négy órát nem tudom megvárni... a vonat miatt...

LILIKE Hogyhogy! Csak miattam jött le?

IRÉN Igen, hogy beszéljek veled... *(izgul)* Akkor talán bele is vágok... lehet, hogy először kicsit furcsállni fogod, amit mondok... de kérlek, hallgass végig... aludj rá egyet, gondolkozz rajta... és majd visszajövök a válaszáért máskor! Vagy feljössz te hozzánk!... Csak arra kérlek, hogy hallgass most végig! Jó? És ne mondj semmit...

LILIKE Jó... persze... Nem kér valamit, Fantát, Sprite-ot... van büfé, szívesen hozok...

IRÉN *(egyre feszültebb)* Nem! Nem kell semmi! Üljön csak le ide, és hallgasson végig! Így! *(Csend)* Először is... kezdem talán magunkkal... hogy miért jöttem... szóval biztosan tudod, hogy Géza meg én épp tíz éve élünk együtt... az első perctől kezdve nagyon szerettük, becsültük egymást... ha van jól sikerült házasság, akkor... Sőt, amióta láttam, hogy milyen állapotba került... bocsáss meg, de ezt ki kell mondanom... hogy mennyire kifordult magából az utóbbi időben... azóta még közelebb érzem magamhoz, szinte anyailag is... Nekem ő az egyetlen dolog az életben, amiért bármire képes lennék... hogy ilyen nagy szavakat használjak... de ezt nagyon mélyen így is gondolom! Elhiszi?

LILIKE *(hidegen)* Hogyne... persze...

IRÉN *(túlpörög)* Én mindenre hajlandó vagyok, hogy megtartsam őt... Bármit megtennék érte! Mindent!

LILIKE *(belevág)* Igen... Értem már! Értem!

IRÉN *(észreveszi magát)* Bocsásson meg... kissé túlságosan is... Jó, akkor rátérek... *(mély lélegzet)* Nézze, Lilike... bocsánat, mi tegeződünk, nem... Persze... Szóval, ne haragudj meg rám, Lili, de én egy kicsit érdeklődtem utánad... találtam itt a fürdőben egy régi ismerőst, felhívtam... és hát ma reggel, azt is megnéztem, hogy s mint laksz... tudom, hogy disznóság, de muszáj volt... szóval tudok mindent, tudom a 23 nettót is, meg láttam azt a nénit, akit el kell látnod, a nagymamád, azt hiszem... meg ezt az egész Igalt... ezt a fürdőt... és most, hogy láttam... szóval, én azt gondolom, hogy mindenkinek jobb lenne... a gyerekeknek is, meg neked is... szóval, hogy mindenkinek...

LILIKE *(durván, ellenségesen)* De micsoda! Nyögje már ki!

IRÉN Ja, persze... éppen a lényeket... *(összeszedi magát)* Szóval... Én azért jöttem... hogy megkérjem... hogy megkérjelek... hadd neveljük fel mi, Géza és én a te, vagyis a ti gyereketeket... mindenki jól járna ezzel... de elsősorban a gyerek, ugye... *(hirtelen előveszi)* Nézd, itt van ez... minden megtakarított pénzünkkel! Tessék, nézd meg! *(fellapozza)* 2,7 millió... látra szóló... vagyis azé, aki ezt bemutatja... azé mind... nézd meg jól, lapozd végig... *(míg nézi)* Beszéltem egy ügyvéddel is, azt mondta, hogy lehetséges ez, törvényesen, szabályosan, lévén, hogy az apjáról van szó... szóval te le tudnál mondani a gyerekről a Géza javára, csak egy nyilatkozat... két aláírás... és kész, ennyi az egész... két aláírás...

LILIKE *(csend)* És ő mit szólt ehhez?

IRÉN *(bizonytalanul)* Hát akarja... Persze!

LILIKE Azt mondta, hogy akarja?

IRÉN Hogyne akarná... mindig úgy oda volt a gyerekért... és mit végigcsináltunk, istenem! De hiába, nem sikerült... Szóval... igen... biztos, hogy akarja!

LILIKE Értem! *(csend)* És mikor fogja megmondani neki?

IRÉN Mihelyt te belegyezel... addig minek izgassuk, nem?

LILIKE Értem... *(csend)*

IRÉN Lili! Hidd el... Tudom, hogy kegyetlen dolog ez... amit kérek... hiszen én is nő vagyok... tudom, mit érzel... de meglátod, egyszer az életben lesz neked is valakid, akit meg akarsz tartani... akit boldoggá akarsz tenni minden áron... így, mint én... és hidd el, hogy a sors akkor majd visszaadja a jót... mindig visszaadja! Elhiszed?

LILIKE El.

IRÉN Én annyira érzem, hogy mindnyájunknak, neked is, nekünk is, de legfőképp neki... *(megérinti a hasát)* ez lesz a lehető legjobb megoldás! Elhiszed?

LILIKE El.

IRÉN Jaj! Akkora kő fog leesni a Géza szívéből! Annyira féltette ezt a gyereket... Nem mondta soha, de betege volt... Úgyhogy előre is köszönöm, Lilikém, köszönöm! Az isten áldjon meg! *(megöleli)* Ne mondj most semmit... aludj rá egyet! A számunkat tudod... S majd lejövők érted kocsival... hogy ne kelljen vonatoznod...

LILIKE Jó... telefonálok...

IRÉN *(elveszi a betét-könyvet)* Ezt elviszem. Majd az ügyvédnél, jó?... És még egyszer, köszönöm! *(Valami nagyot, ünnepélyeset akar búcsúzóul, hálából)* Olyan jó arra gondolni, hogy... hogy... *(elkacagja magát)* – majdnem azt mondtam, hogy de jó, hogy te is ugyanazt az embert szereted... De hülye tudok lenni, istenem! De hülye! Na, szia, Lili, szia! És köszönöm! *(puszi, kiszalad)*

LILIKE *(átszól a másik kezelőbe)* Zsóka! Nincs egy kártyád... telefonkártyád... elsején megadom. *(átmegy érte)*

4. REPEDÉSEK

Pisti kisszobája. Heverő a bútorhegy alatt.

Géza és Lilike szeretkezés után.

GÉZA Olyan furcsa vagy!

LILIKE Mert feszít, na! Úgy belém jöttél...

GÉZA *(gyöngéden)* Miért nem szóltál? Máskor vigyázok...

LILIKE Amíg nem nedves, ne gyere belém... szétrepedek... miért nem lehet ezt megjegyezni!

GÉZA Ne haragudj... Úgy kívántalak...

LILIKE Legalább megborotválkozhattál volna! *(nézi az arcát a szekrény tükreben)*
Nézz ide, mintha pofon vágta volna!

GÉZA Meghallottam a hangodat, és nem bírtam magammal... rohantam eléd... úgy vártalak Lilike, annyira vártalak! Istenem, hányszor álmodtam veled...

LILIKE Jó... de ne nyomd így hozzám... minden ragad... töröld már meg!

GÉZA Mindjárt lezuhanyozunk... mielőtt a gonosz Pisti hazajön...

LILIKE Géza! Én arra gondoltam, hogy...

GÉZA Mire? *(harapdálja a fülét)*

LILIKE Hagyd már... megvolt minden, most mit akarsz...

GÉZA Nem tudok betelni, na! *(hirtelen ötlettel)* Te! Mit szólnál hozzá, ha ezentúl Ilonnak szólítanálak, vagy Loncinak! A Lilike az olyan kiscsoportos, tiszta liliomtiprás! *(selypeg)* A Lilike pici puncija *(belefürja az arcát, a nő finoman hárít)* Én egyetlen Ilonom... Linám... Nellim... nem, egyszerűen semmi nem passzol rád! Csak az az idióta Lilike... vagy nézzünk valami sztáro-sabbat... Liola vagy Londa... vagy Limaszol, hol alszol?

LILIKE Olyan bolond vagy!

GÉZA Én még soha senkit nem szerettem úgy, mint téged! Azt hittem belehalok, amikor eltűntél! Veled akarok élni, Lili, veled meg a gyerekekkel... Én nem tudok meglenni nélkületek... bármire hajlandó vagyok, lemegyek veled Igalra, kabinosnak... bármit...

LILIKE *(rémülten)* Én Igalra nem megyek...

GÉZA Persze...csak úgy mondtam...

LILIKE És itt sem maradok, Pistinél! Most is majd ledöfött a szemével, amikor elment... félek tőle... én többé nem maradok itt egyedül, Géza!

GÉZA Nem... nem is akarom...

LILIKE S akkor mi lesz? Hol alszom?

GÉZA Ma éjjel egyelőre itt maradunk... és holnap majd körülnézünk, van néhány ötletem! Nézd! *(előveszi a betétkönyvet)* Van egy kis pénzünk is...

LILIKE Tudom... Ismerem...

GÉZA Honnan?

LILIKE Látra szóló... ezt adta volna oda a gyerekért...

GÉZA *(döbbenet)* Igen?! Nem is tudtam...

LILIKE Kié ez a pénz?!

GÉZA Hogyhogy kié?... Az enyém... én dolgoztam meg érte! Ő csak összegyűjtötte, és betette az OTP-be. Mindegy, indulásnak épp jó lesz! Mert...Ide nézz, mit találtam, Lilike! *(kiugrik az ágyból, félmeztelenül, mint egy esőtáncos kecsua keresgél a táskájában, forog, morog közben, egyre idege-sebben)* Hol a fenébe van?! Pedig betettem, biztos, hogy itt volt! *(kiszórja a táskát, a földön kotorász)* Megörülök... biztosan kilopták! – Nem! Megvan! Hát persze, a kabátomban van... a buszon olvastam! Itt lapul, ni! *(az izgalomtól letépi a zsebbel együtt, egy könyv)* Tessék! Biotechnikák sorozat... A FEKETERIBIZLI KORSZAK, itt van angolul is: The Age of Black currant! Ez a mi jövőnk, Lili, itt van minden, ami kell, tessék: „Telepítés, metszés, nemesítés, szüretelés, érlelés, tartósítási technikák, úgy mint szörp, tea, bor, különböző párlatok, likőrök... És a lényeg: feketeribizli kozmetikumok, krémek, maszkok, pakolások, továbbá a feketeribizli és a pattanás, az akné, a bőrgennyesedés, mitesszer, azután itt egy újabb aranybánya, a feketeribizli és a potenciazavarok, a szív- és érrendszeri, nőgyógyászati, sőt ideggyógyászati készítmények, végül csak úgy érdekességként, a feketeribizli-alapú halotti maszkok, balzsamozási technikák, a fáraók receptje, és a többi, és a többi!... Nézd ezt a pofát, ez írta a könyvet, Rudolf Haettenschweiler, Tirolból, állítólag műsora is van a svájci tévében... nézd ezt a derűs, magabiztos mosolyt, sugárzik, nem? *(a fülszövegből)* 1992-ig a Svájci Allianznál dolgozott, – ez valami biztosító lehet – mint ügynök... és egy szép nap egyik barátjánál evett néhány szem ribizlit! Mint az angyali üdvözlét az új testamentumban, éjjel rájött, hogy neki ez az útja... volt egy kis félretett pénze, földet bérelt, satöbbi... és 1995 – ben, érted 92 – 95, azaz három év múlva, nézd micsoda háza, üzeme, ültetvénye volt! Ez nem mese, lapozz csak bele... azok ott a szülei, nézd milyen helyes két öreg... Egy szó, mint száz, ez a mi jövőnk, Lilike! Hál’istennek, ide, hozzánk még nem tört be, az utolsó pillanatban vagyunk! Ilyenkor lehet nagyot kaszálni... bármibe fogadok, hogy három év múlva a kis Pocika saját martonvásári ültetvényünk pázsitján fog repeszteni villanymotoros járgányával.

LILIKE Miféle Martonvásáron?

GÉZA Ja, a lényegét elfelejtettem! Tegnap kicsit körülnéztem a piacon, lakás, telekárak, ilyesmi, szóval ebből a pénzből Martonvásáron egy majdnem lakható állapotban levő kis házikót lehet kapni, nem új, de ajtaja, teteje, mindene van, kifestjük, kipofozzuk... és egy kis telek is van hozzá, pár nap alatt kiírtjuk a gázt, és belevágunk! Hozunk Bécsből 100-150 tő ribizlit, mert csak jó anyaggal érdemes kezdeni... Épp mostanában, október végén, kell kiültetni a vesszőket, a fagyok előtt... *(mutatja, félmeztelenül ás, földet, mint egy Cro-Magnoni előember)* Állati egyszerű, ásóval kis árkot ásol, ledugod, ráföldelsz, mint a szőlőt... itt van ni, három kép, egy, kettő, három – aztán ülünk és várjuk a tavaszt! Addigra már a gyerek is megvan! Minden!! Már

szóltam is a cégnél, hogy elsejétől kilépek! – Nos, mit szólsz hozzá, jól kitalálta az öregember, mi? *(Megcsókolja, átfogja, ringatja)* Te, te! Fényes, sima, langyos... mint a csempekályha, mi!? Lili! Olyan jó érzés átfogni ezt a hatalmas, sima pocakot... olyan izgatónak!

LILIKE Ne, na! Így is csupa ragacs vagyok... Nézd, hogy néz ki a ruhám... *(kihúzza maguk alól az estélyit)* Tiszta folt az egész, most hogy vegyem fel?

GÉZA Sehogy, olyan gyönyörű vagy meztelen! És jövőre tíz ilyen ruhát veszek neked! Úgy fognak állni a szekrényben, mint a szivárvány... az indigótól a vörösig... Olyan életünk lesz mint a mesében, édesem!

LILIKE *(csend)* Géza! És mást gondoltam... Itt van ez a könyv, meg a betétkönyv is, add oda őket a feleségednek... sőt, vigye a kocsit is, legyen minden az övé... És költözzünk mi a lakásba... Mert gyerekkel én a prérre nem megyek!

GÉZA Nee! Ezt nem lehet, Lilike, ez teljes képtelenség...

LILIKE A te lakásod is, nem?! Megdolgoztál érte!? Akkor miért te mész ki belőle?

GÉZA De akkor is... Nem... Nem fog kimenni a lakásból... Nincs is pofám megmondani neki...

LILIKE Beszéljek én vele?

GÉZA Csak az kéne... Isten ments!

LILIKE Akkor beszélj te! Hallod?! Legalább próbáld meg! Annyira oda volt ezért a gyerekért... Hogy így a jövője, úgy a jövője! – Mondd meg neki, hogy a sors majd visszaadja a jót... mindig visszaadja!

GÉZA Nem!... Ezt nem tehetem! Tíz évünk van abban a lakásban... leszáradna a nyelvem... szó sem lehet róla!

LILIKE Már pedig én Martonvásárra nem megyek... Igalra sem... sehova! És itt sem maradok... érted?!... én ide a savanyúságok közé nem szülök gyereket, egy lomtárba, mint a macska... Érted?!

GÉZA *(megöleli)* Jól van... nyugodj meg, nyugodj meg! Jó lesz! Ne félj... egy két évet kell kihúzzunk csupán... türelem! *(megöleli)* Úgy szeretem ezt a terhes a szagodat... Legszívesebben minden nap csinálnék neked egy gyereket... csomó fekete kis kölyök, mint a ribizliszemek...

5. KÖTŐTŰ

Nőgyógyászati rendelő. Estefelé.

Furcsa mód Dr. Bittner ül a széken, lábai a levegőben és szemlátomást jól érzi magát. Kopognak. Szerényen.

DR. BITTNER *(kikiált)* Jöjj be test, és menj ki lélek... (Ez miből is van? Valami halottas-könyv. – Nem! Megvan! Macbeth, boszorkányok. Szép a rút és rút a szép... sicc, mocsokba ködbe szét!)

Lilike közben bejött. Óvatosan közeledik... fölé.

LILIKE Csókolom...

DR. BITTNER Én is kedvesem, én is! Hát visszajött...

LILIKE Nagy baj van, Bittner úr.

DR. BITTNER Sejtettem. Visszajött a laborja... Az Isten hegyéről. A maga Tenkes kapitánya nem vette át, és amikor felhívtam, nagyon erőteljes hangot ütött meg velem... egészen úgy beszélt, mint aki nem örül az apai áldásnak, vagy tévedek?

LILIKE Nem tetszik tévedni... Bittner úr... *(kitör belőle)* Nekem sem kell ez a gyerek! Legszívesebben tíz körömmel tépném ki onnan... Könyörgöm, segítsen rajtam!

DR. BITTNER *(megöleli)* Na! Kicsit lágyabban, Ilona, lágyabban! Tíz körömmel, na nézzünk oda! Jöjjön, először tekintsem meg! (Szépen besáncolunk, lejön innen a bástya, és ide ül a helyébe a királynő)

LILIKE *(teljes pánik)* Én csak akkor fekszem fel oda, ha kiveszi belőlem... vagy elpusztítja, vagy bármi... segítsen, kérem!

DR. BITTNER Ne féljen... minden rendben lesz... lágyan nyújtózzék el ezen a nikkeldíványon. Szépen, mint egy királykisasszony!

LILIKE *(nagyon fél)* Azért jöttem magához, Bittner úr... mert mehettem volna máshova is... hiszen Igalon is megcsinálják... de én nem bízom azokban...

DR. BITTNER Mit csinálnak meg?

LILIKE Hát a kötőtűvel... ha megmozdult, akkor már csak az van! A Rebi lányának is megcsinálták... felizzítják fehérre, egy éles fájdalom és kész! Engem nem érdekel a fájdalom... én mindent kibírok, minden fájdalmat, volt részem bőven. Bittner úr! Könyörgöm, csinálja meg nekem... Nem kérem ingyen... Tessék! Mind odaadom! *(előveszi a betétkönyvet, a látra szólót)* Az egész a magáé, csak szedje ki belőlem! Kaparja ki!

DR. BITTNER *(reszket az idegességtől)* Mit beszél, könyörgöm, mit beszél!! – Ez gyilkosság! Érti? Ez nem csak a gyereknek, hanem magának az anyának a meggyilkolása! Hát azt akarja, hogy egy halott kisember rothadjon magában!? Ilona, Ilona! Ki az az átkozott vajákos, aki ilyeneket csinál!? Az egy gyilkos, érti?

LILIKE Ha nem akarja megcsinálni, akkor engedjen el! Nekem ne prédikáljon... találok olyant, aki megteszi, ne féljen!

DR. BITTNER *(kivágja előtte az ajtót)* Tessék, menjen! Ha így gondolja... akkor menjen!

LILIKE Azt hittem, maga segíteni fog! Mert tanácsot azt kaptam már eleget... *(zokog)* De senki nem segít! Senki! Csak megcsinálják szépen a helyemet az életükben... Mint az üveges vitrinben... itt a Lilike, itt a gyereke, itt meg a csipketerítő... *(kétségbeesetten zokog)*

DR. BITTNER Na, nyugodjon meg! Jöjjön! *(Leülteti)* Ilona! Hát miért haragudott meg így a világra? Az a baj, hogy nincs apukája a kicsinek?

LILIKE *(inti, hogy nem)*

DR. BITTNER Fél a szüléstől?

LILIKE Nem...

DR. BITTNER Attól fél, hogy nincs hova vinnie...

LILIKE Hiába akar kidumálni... maga is mindig így kezdi, szép nyájasan, hátulról! De hiába, Bittner úr, mert én akkor sem szülöm meg ezt a gyereket, ha kést tesznek a torkomra. Érti? Inkább a vízbe ölöm magam...

DR. BITTNER És az kinek jó? Magának nem, a víznek nem, a kicsinek sem... Ne az éjszakából nézze a nappalt, Ilona!

LILIKE Micsoda? Mit mond?

DR. BITTNER Nézze a nappalból... onnan, hogy miért jó ez a kis gyerekecske magának – érti? – ne azt nézze, hogy miért rossz! Megmutassam, mekkora keze lesz, amikor megszületik? *(Lilike kezébe rajzolja)* És amikor maga ezt a kezecskét megfogja, így, olyan nagy nyugalom ömlik el magában, mint az óceán... attól a kicsi kéztől! Higgye el! Így van a világ összerakva! Mindig a nagy emberek idegesek, soha nem a kismamák. A többi meg majd összejön valahogy... Látja, egy kis pénze is van... ne féljen semmitől... És főképp ne keseregjen holmi haszontalan férfiak miatt... itt a maga jövője, ebben a nagy langyos haskóban... *(megsimogatja, lágyan mesél közben, szinte dorombol)* És meglátja, minél szebb lesz maga, és minél ügyesebb ez a kisvitéz, annál fehérebben izzik majd az a kötőtű... amit maga döf a gyerek apukájába... hiszen nincs annál nagyobb büntetés, mint egy csapásra elveszíteni egy gyönyörű, boldog anyukát, és egy ilyen lurkót, mint ez a kis bűvár... Elhiszi? Na, ugye?! – Erre a kis méhecskére pedig vigyázzon, oda még sokan akarnak beköltözni... Mit kacag?

LILIKE Semmit... Bocsásson meg! *(egyre jobban kacag – és közben hátrál kifelé)* Csak arra gondoltam, hogy vajon milyen lehetett Bittner úr kicsi korában, ha most ilyen... Ne haragudjon... de annyira látom magam előtt! *(kacagva el)*

DR. BITTNER Milyen voltam? Hm? Ki tudja azt már! Én csak arra emlékszem, hogy olyan boldog anyám volt... *(Visszaül a székbe, felteszi a lábát)* Bittner, Bittner, úgy látszik, te leszel ma az egyetlen páciens...

6. AZ ÜZLET

Varga úr lakása Sydney-n túl, ahol a kurta farkú malac...

Torontál és hópárducbőr. Hajnali fél öt. A ház alszik.

Megszólal a csengő. A „Lent a délibábos Hortobágyon” első taktusait játssza. Kétszer, háromszor, amíg nyomják. Mint most is.

- LOJZI *(álmos stájer melák, pizsama felsőben, borzasan kiordít)* Komm' schon! Komm' schon! *(felkattintja a villanyt, keresi a nadrágját – tovább szól a csengő)* Zum Teufel, wer ist es an dieser Stunde?! *(Megnézi az órát)* Halb fünf! Oh, mein Gott! *(felbőszíti a repetitív hortobágy)* Komm schon! Kutjama-schka-farka de Hortobadger... oh, ungarische dreck, und speck und kwatsch-kwatsch! *(felrántja az ajtót, ráordít Lilikére)* Warum drückst du denn so! Mitte der Nacht!? Hm! Warum denn, Fraulein!?
- LILIKE Bocsánat... én... izé... Lilike, Igalról...
- LOJZI Botschaanat, botschaanat... Was willst du hier? Hm!?
- LILIKE Nem értem... kérem, én... Én Varga urat keresem... Varga Sándor urat...
- LOJZI Herr Varga *(fargá-nak ejti)* schläft noch... nézszs óra, Fraulein... halb fünf... Herr Varga alter Mann, braucht viel ruhe... komm um acht... spater... *(becsukná az ajtót)*
- LILIKE Kérem, én... Magyarországról... Igalról jöttem... Hungarisch, érti... *(mutatja)* és én repülővel... *(kotorász)* Levelet is hoztam Varga úrnak... nézze... az édesanyja írt... Piroska néni... Mutter...érte, írt neki a mutter...
- VARGA ÚR *(bentről)* Hé, Lojzi! Ki az ördög ilyenkor?
- LILIKE *(bekiált)* Én vagyok, Varga úr... Lilike!
- VARGA ÚR *(kitámolyog pizsamanadrágban – talpig döbbenet)* Lilike?? Hogy kerül maga ide? Az istenért?
- LILIKE Bocsánatot kérek, hogy ilyen korán... de most jött meg a gép... fél négy előtt kicsivel...
- VARGA ÚR Mi? Miféle gép?!... Nem értem! *(Hunyorogva nézi)* Mit csinál maga itt? Egyáltalán hogy kerül ide?
- LILIKE Befizettem egy társasútra... Tessék! *(mutatja a prospektust)* A Nagy-Korallzátony üveghasú hajóval... egy hét plusz utazás...
- VARGA ÚR *(forgatja a prosit, még mindig nem tért magához)* Üveghasú hajóval? Hm... Az szép... A Nagy Korallzátony... nagyon szép...
- LOJZI Herr Varga... Kann ich den Tür schliessen!
- VARGA ÚR Persze, slísz, slísz, és hozz valamit a hátamra...
- LOJZI Pardon, Herr Varga?
- VARGA ÚR Kabát a rückenre!... Mantel, érted! Máántel!

LOJZI O, ich versteh schon! Freilich, herr Varga! (*Lojzi el*)

VARGA Stájer barom!

LILIKE Úgy megijedtem, amikor ő nyitott ajtót... bármit magyaráztam, egy kukkot sem értett!

VARGA ÚR Ért az mindent, ne félj! De inkább lenyelné a nyelvét, mint hogy megszólaljon magyarul... (*kacag*) De amikor neki kell valami, akkor én sem értek németül egy kummát se!... Ha látnád, mit összevergődik olyankor, bitte herrfarga, herrfarga... (*gúnyyal*) Der Lojzi! Mindig is német cselédek, inasaim voltak... legalább ennyit törlesszünk nekik, ugye?

LILIKE (*jó kislány – bólogat*) Hát... igen...

VARGA ÚR Szóval a Nagy Korall, mi?... Bigbárríf – így mondják itt... üveghasú hajóval... hm... az szép lehet...

LILIKE De én nem ezért jöttem! Hanem Varga úrhoz... magához... Látja, egyenest ide jöttem a repülőtérről...

VARGA ÚR Hogyhogy? Oda fizettél, és ide jöttél? De miért?

LILIKE Nézze! (*szétnyitja a kabátot, már hatalmas, gömbölyű – mint egy egész, egészséges, megkezdetlen parmezán*)

VARGA ÚR Áhá... szép...

LILIKE Hatodik hónap! Ha ilyen csúcsos, akkor fiú, azt mondják...

VARGA ÚR Igen, látom... És?

LILIKE Itt a papír is, tessék, orvosi... „a fogantatás valószínűsíthető időpontja, június közepe” – Épp amikor maga felhozott Pestre...

VARGA ÚR És amikor kirúgtalak!

LILIKE Esküszöm, Varga úr, semmi nem történt közöttünk... Hiszen szétugrasztott, be se dugta, esküszöm! Itt haljak meg! A Varga úré ez a gyerek, senki másé! Senkié! Higgyc el! Beszéltem az édesanyjával is...

VARGA ÚR Az anyámmal?

LILIKE Elmondtam, hogy milyen jó volt hozzám a Varga úr... milyen korrekt, rendes... az édesanyja még meg is könnyezte, hogy jaj, a Sanyika, a drága Sanyika! Elmondtam neki is, hogy volt, mint volt, őszintén – meg hogy mennyire bánom az egészet! Ő biztatott, hogy jöjjenek csak el nyugodtan, „a Sanyika nem haragtartó” – azt mondta! És hogy maga még annak is hozott ajándékot, aki egész gyerekkorában ütötte, verte, gyötörte magát...

VARGA ÚR A Szekeres Laci... ja, és mi lett belőle?! Most is ott láttam a kocsma mellett, az oszlopnak dőlve, végig levizelve...

LILIKE És az édesanyja ezt a levelet küldte általam... és azt mondta, hogy adjam át ezt is. (*megpuszítja kétszer az öreget – ott hagyja parfümjét az orrában*)

VARGA ÚR Jól van, na! Jól van... (*belenéz a levélbe*) Nehezen ír már szegény... (*összehajtja*)

LILIKE (*fájdalmasan*) El sem olvassa?!

VARGA ÚR Nem látom szemüveg nélkül...

LILIKE Megkeressem?!

VARGA ÚR Nem kell! Hagyja csak!

LILIKE Legalább a végét, nézze meg... amit rólam írt? Ezt a rész itt! *(idézi)* Azt kéri, hogy bocsásson meg nekem... ne küldjön el egyből... tegyen próbára... egy hétig, kettőig... látja, a gyerek is útban... Kérem! Varga úr! Ne küldjön el!

VARGA ÚR Jól van, na! *(csend – mély belégzés, nagy beszéd)* Nézze, Lilike! Beszéljünk nyíltan. Maga apát akar ennek a gyereknek? Így van?

LILIKE Hát... ha Varga úr vállalná... hiszen végül is a magáé, nem?

VARGA ÚR Ne csináljunk ebből érzelmi dolgot! Ez egy üzlet! Én is ember vagyok, nem tagadom, de ember vagyok sok pénzzel. És én mindig jó üzletet kötöttem az élettel, én adtam a pénzt, az élet meg a boldogságot. Itt van most maga, meg a porontya, ne firtassuk honnan, én is bejártam a maga barlangját, nem is egyszer... mondjuk, hogy az enyém. De engem nem érdekel a gyerek, nekem maga kell... állandóra! De nem úgy mint Pesten, itt olyasmit nem játszunk! Elmegyünk szépen Kirwaniba, ott haver a polgármester... magyar srác, rendes gyerek... És ő csinál egy papírt közöttünk... egy szerződést... Onnantól kezdve én magát úgy tartom, mint egy hercegnőt... magát is, a gyereket is... sőt, ha meghalok, iratok is magukra rendesen...

LILIKE *(halkan)* Köszönöm szépen!

VARGA ÚR Még nincs vége! Most jön a maga része! Ez a földi paradicsom addig tart, amíg a maga tekintete egyszer el nem téved, a szomszédra, a rendőrré, vagy erre a melák stájerre... mert abban a szent pillanatban én úgy kitoloncoltatom magát ebből az országból, hogy a lába sem éri a földet! Maga ide nem lesz bejelentve, sem nyilvántartva, csak a gyereke... amíg én élek, a maga neve NINCS! Érti? Egy fekete bébiszitter lesz a saját fattya mellett... ezt kapja durván 6,5 millióért! De dollár... nem grivenyik, érti?

LILIKE Nem fogja megbánni...

VARGA ÚR Én biztosan nem! És azt hiszem, maga sem... úr voltam magával végig, ugye? Nem bántottam, nem erőszakoskodtam soha...

LILIKE Kedves volt mindig...

VARGA ÚR Itt is az lesz! Én szeretem az életet, és az élet nekem itt kezdődik... *(a lába közé nyúl, Lilike túlri)* Lehetne most? Mit mond az orvos?

LILIKE Állva biztosan...

VARGA ÚR *(nevet)* Csak kíváncsi voltam, hogy mit mond... harminc órát repült, csak nem fogom nyomorgatni! Feküdjön le szépen, aludja ki magát, az lesz a maga szobája... és ha felébred bemegyünk Sydney-be, és mindent megveszünk, amit csak megkíván, jó?

LILIKE Köszönöm... Jó éjszakát! *(behúzza az ajtót maga mögött)*

VARGA ÚR *(elégedetten hátradől)* Így! Az élettel megvan, most már a halállal is kéne egy jó kis üzletet! Tíz évet csak, nem többet! Tíz szép év! Hetvenhét, még jól is néz ki... élt hetvenhét évet... Varga Sándor... *(Kinyitja a szekrényt, kiveszi az injekciót)* Jól van, van még bőven... csak ne túl mohón... heti egyet, Sanyika! Legfeljebb kettőt... *(nevet)* De jó kis nő ez! Príma nő!

7. FOTÓK

Egy év múlva. Ősz. Estefelé. Gézáék konyhája.

Pisti az asztal mellett ül, kabátban. Feszülten vár, feláll, kinéz az ablakon, visszaül, meghallgatja az óráját, megrázza. Ideges. Pár perc múlva rohanva érkezik Géza – tetőtől talpig sárosan, nyúzottan, megöregedve, borostásan... de az örömtől repesve.

PISTI Egy órája várlak, csezdme!

GÉZA *(meg se hallja)* Ezt nézd meg, Pisti, ezt nézd meg! *(egy szakadt, koszos szatyorból, olyan vigyázattal, mint a koronaőrök, kiemel egy kis lábst, leoldja a tetejéről a spárgával körültekert nájlont, és óvatosan kiönti a tartalmát egy kis tányérra. Jó maroknyi girhes, kissé szütyedt feketeribizli.)* És van még ötven tő!

PISTI Ötven? S a többi?

GÉZA Azok kiszáradtak, de egyharmada megmaradt, és most már saját töről nemesítek, érted! Ez már csak felfutni tud, Pisti, hidd el! Nézd, ez mind egyetlen bokron termett! Aranybánya, érted, aranybánya! Tessék, vegyél egyet...

PISTI *(nem akarván megbántani, befal egyet)* Jó... ízletes...

GÉZA Érzed a vasat!? *(ő is befal egyet, s mint egy ínyc nyelv oldalával végigteríti az izanyagot az egész szájüregen)* És hogy összehúzza a pórusokat, mi? Ezért jó vérzéscsillapító is, meg tisztító... kettőt elrágasz, és nem is kell fogat mosni... azt hiszem, természetes fluortartalma van... Csak attól rettegek, hogy a madarak rá ne kapjanak! Tegnap már láttam egy seregélyt ott ólálkodni, ezért ma mindenfelé drótokat húztam ki és ilyen zizegős nájl-on-csikokat feszítettem ki madárijesztőnek, úgyhogy minden bokor le van védve! Ezért késtem, mert késtem, nem?! Ne haragudj, Pisti, de ez akkora ünnep nekem, akkora győzelem! Az első szüret! Íme: The Age of Black currant! – *(beteszi a kis tányért a hűtőbe)*

PISTI Megint jött egy leveled...

GÉZA Itt van? *(átveszi, forgatja)* A fenébe, ezen sincs címzés! Tiszta bolond ez a lány! Hát nem veszi észre, hogy nem írok, nem válaszolok... mert nincs hova... aztán majd megsértődik egy szép nap... *(feltépi)*

PISTI Képek?

GÉZA Áhá! Nézd ezt a nőt... Istenem, de gyönyörű... egyre szebb... jól áll neki ez a kis anyai hajú... óh, hogy beleharapnék... ide... meg ide... meg mindenhova... mi az ördögnek nem írja meg a címét?! Úgy megírnám már neki, hogy „gyere haza, Lili... sínen vannak a dolgok! Terem a birtok!” – Óh, te Pisti, én olyan boldog tudnék lenni vele... de olyan boldog! *(A fotóra)* És nézd ezt a kis krapekot... becsületszavamra az orromban érzem a szagát, azzal álmodok néha, hogy szagolom, szagolom, itt tartom a karomban és csak szagolom...

PISTI Hasonlít rád, az biztos...

GÉZA És az anyja... az ő illatát is érzem...*(nézi a képeket, egyre szomorúbb)* Eltelt egy év... hogy eltelt! – *(termetes albumot vesz elő, beleteszi a fotókat, lapozza)* Egyik szebb, mint a másik... Nézem, lapozom, gyönyörködöm, és mégis, egyszer csak elindul bennem valami furcsa szorongás... Az nem létezik, hogy egy ember élete ennyi legyen... ennyit érjen... egy árva ondósejt az óceánon túlra... *(lapozza)* És néha... van úgy, hogy teljesen elvesztem a reményt! Hogy talán soha nem fogom látni őket... nem tudom, miért, de néha ezt érzem! Pedig szeret, ragaszkodik hozzám, ez napnál világosabb... ugye? *(Csend – halkan)* Könyörgöm, Pisti, az életemre kérlek, segíts nekem, hogy kijussak... csak kétszázezer kéne... kimegyek és megkeresem őket...

PISTI Nincs, Géza... mondtam már...

GÉZA Nézd, ez biztosan Sydney, jól látszik a képeken... itt is, itt is... Az a kagylós ház, tudod? Itt laknak valahol a környéken... megtalálnám...

PISTI Nem érted, hogy nincs...

GÉZA A kocsi rendszáma is jól látszik... nézd! Sok magyar él arrafelé, biztosan ismerik...

PISTI Nincs kétszázezrem! Honnan a fenéből vegyek?! A telek árát sem adtad meg...

GÉZA Most mit izgulsz!? Ott van a termésben a pénz... ne félj, megkapod! Egy-két hét és jönnek a nagy felvásárlók, írtam mindeniknek, a La Roche, a Garnier, a L'Oréal, Ponds, a nagy cégek mind... *(mutatja a leveleket)* tessék, köszönik, megkapták, értesítenek... jövő héten küldöm szét a mintákat! – Csak kölcsönbe kéne, néhány hétre! Esküszöm, megadom!... Nézd, hogy mosolyog a lencsébe... meg a gyerek is! Ne légy ilyen, Pisti! Kérlek... én erre a két emberre tettem fel az életemet, és most, amikor végre célba érnék... az ültetvény is megvan, a gyerek is, szeret is, akkor a saját édes öcsém tesz keresztbe... hiszen csak egy pillantás kell közöttünk, mint akkor a tónál... kérlek, Pisti!

PISTI *(egyre nagyobb kínban)* Legalább egy sort írna, hogy fogad téged... hogy vár, vagy valami... legalább azt, hogy hol lakik, valami? Hiszen látom én, hogy vigyorog a lencsébe, de kinek a lencséje ez?! Mert nem rád vigyorog, hanem arra, aki ott van... a telefonszámodat is tudja, miért nem hív fel egyszer sem? A gyerek nevét sem írta meg, soha egy sort sem... csak képek, képek, képek...

GÉZA Elég! Hagyd abba! Elég! – Mindig is utáltad, gyűlölted!... legszívesebben leköpted volna... a házadból is kiutáltad...

PISTI Ne kezd megint, Géza...

GÉZA Ha sajnálod a pénzt, mondd a szemembe, de ne próbáld őt bemártani... meg fűni, mocskolni, hogy miért nem ír, miért nem hív!? Mi közöd hozzá!? Ez az én családom, érted!? És ha nem tetszik... takarodj ki innen...

PISTI *(szelíden, retirál)* Jól van, na... nyugodj meg... nem azért mondtam...

GÉZA Elég! Húzz el innen! Úgy át vagy már itatva a gyűlölettel, hogy észre sem veszed...

Kulcs-csörgés, nyílik az ajtó.

Irén lép be egy Pasival. Vidáman, netten, illatosan, mintha étteremből vagy színházból jönnének – két gusztá, derűs főemlős.

Amikor észreveszik Gézát, döbbenetesen megállnak a küszöbön. Irén elsápad, megfeszül.

IRÉN *(hangja remeg)* Nem erről volt szó! Azt mondtad, hogy elmész... Megegyeztünk, hogy ma elmész... nem?

PASI Hagyd, édes. Majd én!

A Pasi az a fajta – nagyon ritka és szerencsés – alkat, akinek mindig igaza van. Mert az Igazság oldalán áll.

IRÉN *(sírósan)* Nem akarok veszekedést, elég volt!

PASI Nem lesz veszekedés! Bízd csak rám! *(odajön az asztalhoz, megáll Géza előtt.)* Minek csinálja ezt?! Felnőtt emberek vagyunk, nem? Van egy egyezés közöttünk, és van egy szavunk, amit kiadtunk – miért csinál segget a szájából?!

IRÉN Kérlek, Laci!

PASI *(folytatja)* Megegyeztünk, hogy ma elmegy itthonról, nem? Hogy ennek a szerencsétlen nőnek is legyen egy felszusszanása, egy jó estéje! És tessék, hazajövnék, és maga itt gubbaszt... Hát nem szégyelli magát?! Egy éve nem csinál semmit, itt él, mint egy here, a felesége nyakán...

IRÉN Ne, Laci, könyörgöm... Ne!

PASI Nem, Irén... ha én elkezdek valamit, akkor be is fejezem. Mert ezek tények, érted, nem én találom ki őket! *(Gézához)* Így van? A hűtőből él, kis sajt, kolbász, kenyérvég, mint egy patkány, meg elrakosgatja azokat a százásokat, amiket Irén felejt kint magának, mint egy alkoholistának. Hát nem szégyelli magát?! Eddig nem szóltam egy szót sem, a maguk dolga! Sőt, valahol még meg is értem magát, higgye el, mert van úgy, hogy találatot kap az ember és megzuttan, de legalább a minimális játékszabályokat tartsuk be, az istenit! Szavát adta, hogy ma éjszakára elmegy! És tessék! Itt rakosgatja a fényképeit, mint egy rakás szerencsétlenség! Miért nem engedi, hogy ez a szegény nő is boldog legyen egy kicsit, végre fellélegezzon, új életet kezdjen maga után?!... Miért? Nem hallom?! *(közelebb tartja a fülét Gézához – máskor is igaza van, de most nagyon)*

IRÉN Hagyd... ne bánts! Menjünk inkább hozzátok...

PASI Nem lehet... hisz tudod, megígértem a feleségemnek, hogy ma este... érted...

IRÉN Akkor sétálunk egyet... felugrunk a Grétihez...

PASI *(nagyon ideges)* Nem, Irén... Ennek nem ez a módja! Ide figyeljen, Géza! Most lemegyünk, járunk egyet a ház körül... félóra múlva visszajövnék, és akkor ne találjam itt! Jó!? Ahogy megbeszéltük! Fer voltam, nem!? *(kezet ad Pistinek)* Krizbai... Viszlát! *(kimennek)*

GÉZA *(könnyes szemmel – égő arccal)* A kisházából akkor sem tűrhatnak ki... Bezárom az ajtót, és kész... Nekem itt helyem van... jogom vannak... én itt hasznélvező vagyok, érted? Csak nem akartam visszazólni az Irén miatt! De ne hidd, hogy ez így megy... hogy ilyen gyámoltalan vagyok... – A gyerekekkel is úgy van, megérdeklődtem... Ha akarom, be is perelhetem őket... apasági keresetet nyújtok be, és a bíróság megkeresi... az egész világon, érted! Csak tőlem függ, egyedül tőlem!

PISTI Miféle bíróság! Ugyan már! Hagyd abba, Géza!

GÉZA Mit hagyjak abba? Mit?! Az az én gyerekem, Pisti, havonta hetvenkét óra láthatást kötelesek adni, megkérdeztem... ügyvédtől. Ez a minimum, hetvenkét óra!

PISTI És? Repülsz kétszer harminc órát kétszázézerért, hogy a karodban tartsd három napig...

GÉZA Miért ne! Sőt, ha akarom, a nevemre is vehetem... én valakije vagyok annak a gyerekeknek, nem senkije... vér a véremből, tudod?

PISTI Jó, biztos, hogy így van...

GÉZA Beperelem és kész! Csak el kell indítani... az ügyvéd már ugrásra készen áll... ne félj!

PISTI *(mély sajnálattal)* Hagyd ezt, Géza... gondolj a gyerekekre, az ő érdekét nézd... ő most jól van, jó helyzetben... nézd ezt a kocsit, nézd az anyját, micsoda ruhák, kalapok, ékszerek... szóval valami dúsgazdag faszi áll itt a háttérben... és lehet, hogy ha te egyszer csak megjelenesz ott a neveddel, meg a bírósággal, esetleg beletenyersz valamibe... és elrontod a srác szerencsáját... Kitérned a saját kölyködet a milliókból? Hát gondolkozz! – Ezért mondom én, hogy ne kapkodj, várd meg, hogy írjon, legalább egy sort, egy lapot, hogy vár téged, ilyesmi... Na gyere, menjünk! *(Hozza a kabátját)*

GÉZA Látnom kell őket... elég egy pillantás, egy találkozás, mint akkor a tónál... Pisti! Kérlek! Muszáj kimennem hozzájuk! Érted!? Muszáj!

PISTI Legalább a címét tudd meg... hogy hová mész...

GÉZA Megszerzem a címét is, mindent megszerzek. Csak azt a kétszázézeret... azt nem tudom... Könyörgöm, Pisti! Segíts nekem! Nem létezik, hogy ezen múljon! Segítesz?

PISTI Meglátjuk... Na, gyere, aludj nálam... Mindjárt jönnek! *(Feladja a Géza kabátját)*

GÉZA Várj, a ribizlit nem hagyom itt... *(kiveszi, s óvatosan vissza a szatyorba)*

8. AZ ÖLELÉS

Igal. Öreganya nyári-konyhája. A jólét szaga.

Parabola-antenna a kályha fölött. Színjátszó csillár – mikrohullámú a kemencében. Kopognak. Géza benyit, mint kemény hideg elől bekérezkedő kutya, farka a lába között.

- GÉZA Jó napot... a szomszédok mondták, hogy... Kertész Géza vagyok... a Lilike ööm... ízéje... jó helyen járok, ugye?
- ÖREGANYA A mérnök?
- GÉZA Igen, az voltam... Tudja, enyém a gyerek, a kisfiú! Biztosan tudja...
- ÖREGANYA Tudom.
- GÉZA Hát persze... Szóval... érdeklődnék, hogy hogy vannak...
- ÖREGANYA *(hűvösen)* Jól.
- GÉZA Értem... a gyerek is...
- ÖREGANYA Meg Lilike is jól van... Nagyon jól! Nagyon, nagyon jól! *(kuncog – magában, mint egy Singer varrógép)* Meghalt az a drága jó ember... lassan két hónapja már... áldott jó ember...
- GÉZA *(átragad az öröm)* Meghalt?
- ÖREGANYA Meg... És maradt a szép vagyon... meg egy szép, fiatal özvegy...
- GÉZA Meg a gyerek...
- ÖREGANYA Az nem számít... a gyerek az jön-megy...
- GÉZA Hogy mondhat ilyent! Már hogyan számítana!? A gyerek?! – Alig várom, hogy lássam őket... azért is jöttem valójában, a Lilike címéért... az öcsém adna kölcsön a repülőjegyre... csak hát a cím, ugye! Szóval értesíteni szeretném Lilikét, hogy jövök...
- ÖREGANYA Minek? Mondom, hogy jól van...
- GÉZA Persze... de mégsem eshetek be csak úgy... se szó, se beszéd...
- ÖREGANYA Ne menjen sehova! Hallja? Menjen szépen haza!
- GÉZA De hát az apja vagyok... a kis... a kis... tessék, még a nevét se tudom! *(fénycépet vesz elő)* Ez az én gyerekem, nézze, a feje formája is, mindene... épp ilyen voltam kicsi koromban!
- ÖREGANYA Nem érti, hogy nem akarja látni magát... Ne is keresse! Nincs címe! Nincs!
- GÉZA Én így is úgy is kimegyek...
- ÖREGANYA Hiába megy!
- GÉZA És megkeresem... mindenképp megkeresem... csak nem akarok rátörni, érti?! Ezért írnék előbb egy lapot, egy levelet...
- ÖREGANYA Ne írjon semmit! Hagyja őt békén!
- GÉZA Azt majd én eldöntöm, jó!?... A címét, legyen szíves!

ÖREGANYA Nem mondom meg!

GÉZA *(az elhasznált idegrendszer „megszalad”)* Na elég! Ide azt a rohadt címet, vagy kinyomom magából, vén boszorkány!

ÖREGANYA Nem adom!

GÉZA *(elkapja a nyakát)* Ne kényszerítsen, hallja!? Hol lakik!

ÖREGANYA Segítség! Segítség! *(fulladozik, hörög)*

GÉZA *(elengedi)* Na, nyögje már ki!

ÖREGANYA *(à la Zrínyi Ilona)* Ha megöl sem! Nem mondom meg!

GÉZA *(elkapja a kezét, csuklóból töri, az Öreganya nyüszít, vinnyog)* Megállj, te vénség! Kiszedem én belőled... Mi a címe? Mi!?

ÖREGANYA Eresszen el... könyörgöm... Eresszen el! *(kékül, lilul, habzik)* Segítség! Segítség!

GÉZA Hol lakik!? Ki vele! A címét! A címét?!

Kint dudál egy kocsi. Hosszat, éleset, mint a végzet. Géza ijedten elengedi az Öreganyát.

GÉZA Úgyis megtalálom... addig innen el nem megyek... *(Kihúzza a fiókokat, kezdi kiszórni belőlük a iratokat, papírokat, képeket, leveleket, kotorász közöttük. Újabb hosszú duda)*

ÖREGANYA Hagyja békén őt! *(sápadtan, kétségbeesetten araszol az ajtó felé)* Nem akarja látni magát... Nem érti?! Maga már nincs! El van felejtve...

GÉZA Azt majd mi megbeszéljük... kettesben!

ÖREGANYA *(elállja az ajtót)* Elege volt magából! Hagyja békén őt! Menjen szépen haza... És hagyja békén...

De hiába feszült neki az ajtónak, Lojzi könnyedén benyomja az Öreganyával együtt. Kezében egy kásmír-takaróba göngyölt, alvó kisgyerek.

LOJZI *(dühös)* Was zum Teufel, Frau Varju, was zum verfluchtem Teufel!? Der Bubi schläft schon... und sie „trécse” hier! Ne nézsz... alzik kitschi Bubi... tessék, vesz el gyerek... Madam ideges... már készik el... na, vesz el gyerek... ety-gető

GÉZA Micsoda? Hát itt van?! *(kikapja a pólyát a Lojzi kezéből)* Mondd meg Mádám... hogy Vater... érted FÁ-TER! Van itt... Mondd meg der Lilike? Menj! *(kilökdösi Lojzit az ajtón)* Ein, zwei... jöjjön be! Szóval itthon vannak?!

ÖREGANYA Adj ide a gyereket!

GÉZA Nem. Ez nálam marad...

ÖREGANYA Mit csinál?!... Megbolondult?! Ne rázza úgy, felébred!

GÉZA Nem fog felébredni... – Ne menjek ki Sydneybe, mi?! Ne menjek utána!! Átkozott vén boszorkány!

LILIKE *(benyit)* Mi a fenét keresel itt?! Minek jöttél ide?!

GÉZA Még jó, hogy megismeresz...

LILIKE Hagyjuk ezt! Ez már nem az a történet, Géza!

GÉZA Hogyhogy?

LILIKE Úgy, hogy annak vége... Ne nézz így! Azt hitted, hogy folytatásokban van? Nem, szívem, vége!

GÉZA És a fényképek... a levelek... a képek... *(előkotor párat a zakó zsebéből, tartja, mint egy koldus)*

LILIKE *(kitépi, szétszaggatja, leszórja)* Nem érted, hogy vége! Vége! *(ordít)* Na, elég! – Add oda a mamának a gyereket és tűnj el innen!

GÉZA A gyerek egyelőre itt marad...

LILIKE *(A stájernek)* Lojzi... nimm der Bubi...

GÉZA Nem adom! *(Fél kézzel felkap egy széket, behúzódik az asztal mögé)*

LILIKE Elég már! Tedd le azt a gyereket, és takarodj innen!

GÉZA Nem érted, hogy nem adom!

LOJZI *(elindul Géza felé)* Schon gut, Kerl... gib das Kind her...

GÉZA Nem adom! *(odavág Lojzi felé a székkal)* Vidd innen a mancsodat, vagy leverem?!

LILIKE *(megtaszítja Lojzit)* Szedd már el tőle! Mire vársz! Hülye bécsi melák...

LOJZI Zum Teufel, Herr Géza... nem örülsz meg... szépen ideadsz Bubi...

LILIKE Ne szelídítsd, bazdmeg! Vágd földhöz és vedd el tőle!

GÉZA Szétverem a fejét, ha hozzám nyúl! *(Odavágja a széket Lojzihoz, az félreugrik, fellöki az Öreganyát. Ordítás, káromkodás. Géza felkapja a széket)* Akarsz még egyet! Gyere!

LILIKE Géza!! Ne izélj! Hallod?! Ha azt akarod, hogy jó legyen, add ide!

GÉZA Hogy jó legyen, mi?! Ha azt akarom, hogy jó legyen!! *(felnevet)* Ha azt akarom, hogy jó legyen!? *(egyre jobban röhög)*

ÖREGANYA *(hirtelen oldalról belekapaszkodik Gézába)* Engedje el! Eressze el a gyereket!

GÉZA *(Lilinek)* Vidd innen az öreganyádat, mert kinyomom a szemét! És ezt a barmot is! *(csapkod, próbálja eltakarni testével a gyereket Egyre hevesebb dulakodás, cibálás, ordítás, à la krétakör)*

LOJZI *(hirtelen elkapja a szék másik lábát, csavarja, rángatja, Lilike és az Öreganya is nekiesnek)* Verfluchter ungarischer Bastard... adsz ide gyerek!

GÉZA *(Lilinek)* Ha meghalok sem! Vér a véremből, érted!

LILIKE *(rúgja, ráncigálja)* Adok én neked gyereket!

ÖREGANYA Ereszd el, te szégyentelen! Törje ki a kezét, Lojzi, törje ki!
 GÉZA Engedd el a karomat, mert lerúglak, te! *(beleharap a stájer kezébe)* Engedd már el!
 LOJZI *(felordít)* Oh, scheisse! Der bisst, der Misskerl! *(hozzávágja Gézát a falhoz, rángatja, gyomrozza, hátracsavarja a karját)* Bisst du, scheissige arschloch, bisst du noch!?

Elkeseredett, vad küzdelem után Lojzinak sikerül kitepnie, kicibálnia a pólját Géza kezéből. Géza a fal mellett ül, arca vérzik.

LOJZI So! Hier Madam, tessék der Bubi... bitt'schön!

Átadja Lilinek. Lilike leteszi az asztalra, kibontja. A kisfiú nem mozdul. Ernyedten fekszik a kis test az asztalon. Lilike tétován, félve megrázza. Semmi. Hangtalanul nézik. Nem is a fájdalom, hanem az értetlenség, a döbbenet némítja el őket.

LILIKE *(rázza, rázogatja)* Sanyika... ébredj, kicsim... Hallod, Sanyika... ez nem mozog...
 GÉZA Nem mozog? *(megfogja a kis kezét, megrázza finoman)* Ébredj, fiúka... Ébredj fel! *(ketten rázzák, rázogatják két oldalról. Lilike arcán lassan elindul egy elképedt könnycsepp)*
 ÖREGANYA *(együttérzéssel és mégsem)* Ne sírj, kislányom, kicsi kincsem, Lilikém! Ne sírj! *(Mint egy mesét)* Szép vagy, fiatal vagy... csinálsz másikat. *(Lojzinak)* Nekem hét volt... ziben... gyerek machen nicht nagy kunszt... pricc-pracc... és gyerek kommt... der Bubi... érted Lojzi?... nekem hét volt... hét fiú... *(lassan sötétedni kezd)*... ziben... bizony, hét gyönyörű, rossz fiú... mint a mesében... hét... Érted? Ziben!

vége